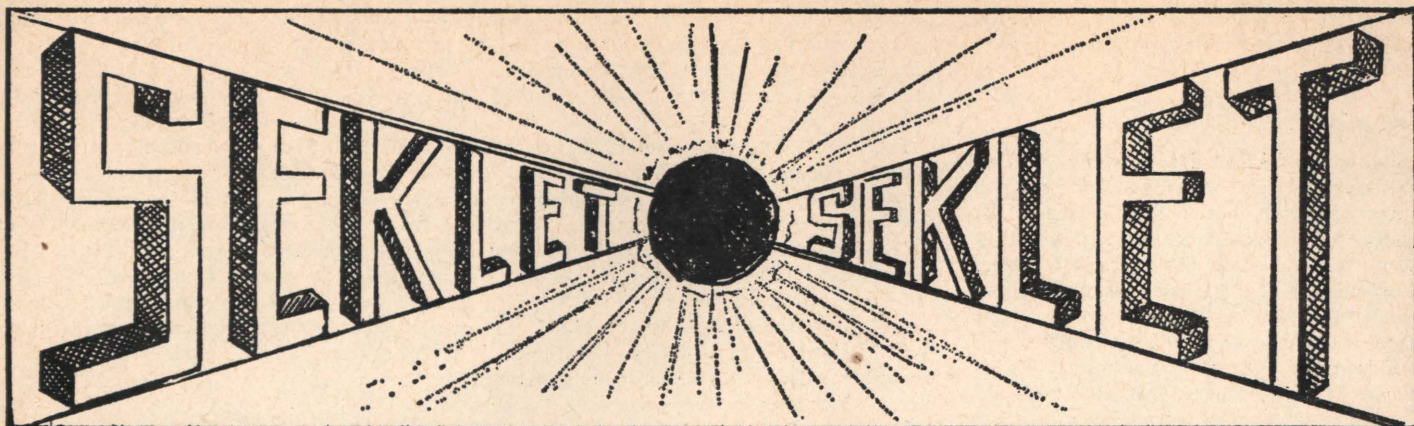




Nr 1 Årgång 17 1970

Lösnummer 2:50 inkl. moms.

Fil. dr Konstantin Raudive

Röstfenomenet

Varifrån kommer människan,
vart går hon?

Odödlighetens problem är något som mänskligheten sysslat med i alla tider. Varje högre kultur har på sitt sätt betraktat och försökt lösa denna fråga. I Indien fanns det en i hög grad utvecklad lära om prana, världens finsubstansiella energi, som ligger bakom alla fysiska och biologiska företeelser och som kommer till uttryck genom prana-yama, dvs. en prana-behärskning. En liknande trängtan kan vi även konstatera i andra gamla kulturer, såsom i det gamla Egypten och hos grekerna, — en önskan att finna förklaringen till livsfenomenet, isynnerhet vår själs öde efter döden.

De första skarpt formulerade föreställningarna om vår själs öde kan vi finna i urskriftendomen. Under senare tid har kristna tänkare och mystiker på åskådligt sätt skildrat sina hinsides visioner och skänkt mänskligheten den tron, att vår själ existerar vidare efter döden i all sin konkretion. Men med den intellektuella kulturens mognad och tänkandet självt, i all synnerhet i Europa, uppställdes frågan på nytt — *varifrån människan egentligen kommer, vem människan är och vart hon går sedan hon fulländat sitt individuella liv.* Dessa frågekomplex behandlas fortfarande av den andliga världen, och nutidens problem utmynnar i en ny vetenskaplig disciplin som är känd under diverse namn: parapsykologi, gränsvetenskap, metapsykologi. Här står vi inför försöket, att utforska existensens utomsinnliga former p.g.a. fakta och att komma till vissa objektiva kunskapskonklusioner och konstateranden.

Asikten att vi kan träda i kontakt med existenser bortom döden är känd sedan Homeros dagar. I den homeriska visionen levde själarna i ett utomjordiskt rike och längtade efter ljusets värld. Detta homeriska Hades återspeglar i sig kristna föreställningar, som funnit en mästerlig skildring i Dantes Gudomliga komedi.

Den nya vetenskapliga tidsåldern försökte

att genom ett studium av fakta-material begrunda meningen och meningslösheten i våra mytologiska och mystiska föreställningar. Detta har delvis förverkligats genom den parapsykologiska forskningen.

Omvärldens otro

Till en början konstaterades, att vår själ är autonom, självtänkande, och att den kan uttrycka sig entydigt, utan medverkan av kroppen. Den amerikanska parapsykologen Rhine och hans medarbetare har vunnit stora framgångar i denna forskning. Där kunde man entydigt konstatera att telepati, klärvoajans, telekinesi existerar. Genom dessa psykiska specialkrafter bekräftades själens självständighet.

De bästa resultaten på detta område har emellertid engelsmännen haft, vilka redan år 1888 grundade "Society for Psychical Research". Dåtidens vetenskapsmän kom på den tanken, att det viktigaste i oss, själen, är mindre utforskad än alla andra naturens fenomen. Den kände forskaren Henry Sidgwick, professor i Cambridge, sade i sitt invigningstal:

— Det är en skandal, att man fortfarande strider om resultaten av dessa (parapsykiska) fenomen, trots att man vet att så många kompetenta vittnen är övertygade om dessa, trots att så många är allvarligt intresserade för ett avgörande i denna fråga och att trots detta den bildade världen i sin helhet helt enkelt förblir låst i sin spektiska inställning.

Efter 82 års tid har egentligen ingenting alls förändrats i den andliga situationen. Den parapsykiska forskningen stöter, trots att det redan finns universitetsfakultet i det facket, fortfarande på omvärldens otro. Detta fenomen, att inte vilja skänka tilltro till det som uppenbarats, förklarar den store engelske parapsykologen G. N. M. Tyrrell så, att alla massiva bevis för parapsykolo-

giska företeelser stöter på ett ihärdigt motstånd därför att här är fråga om "*en annan tingens ordning*".

Parapsykologin befattar sig inte med den yttre världen, som man kan förnimma genom sina sinnesorgan, utan med en existens, som härstammar från annat håll. Tyrrell skriver:

— Människan är faktiskt *förbindelselänken* för växelverkan mellan den fysiska världens ordning och den andra ordningen, som vi kallar "*hinsides*".

Sir Oliver Lodges profetia

Också den kände brittiske fysikern och Nobelpristagaren sir Oliver Lodge har i hög grad gjort sig förtjänt genom utforskandet av existenser bortom döden. Han, liksom Edison på sin tid, kom på den tanken, att vi skulle uppfinna apparater med vars hjälp vi skulle kunna taga en objektiv kontakt med de hädangångna. Han skriver:

— Jag kom således till den insikten, att livet fortsätter även efter döden, att människorna även lever vidare i rummet och kan förbli i kontakt med oss.

Sir Oliver Lodge förutsade år 1936, att man med hjälp av nya elektroniska apparater skulle kunna inspelat etersvängningar på band och göra dessa begripliga för oss. Han skriver:

— Vi kommer att uppfinna en apparat som kan tolka nu ännu knappast hörbara ljud, som kommer att göra anderösterna förnimbara för oss. Även röstvärlden har sin radiotelefoni, men vi är inte ännu utrustade med de mottagningsmekanismer, som allena skulle kunna ge oss chansen att förstå dessa. Ja, vi lever inte för att dö. Kärleken och tron förenar oss i evighet med världen, som bara omfattar ett minimalt avsnitt av den tidlösa livskrönikan.

Oliver Lodge var alltså fast övertygad om, att människan någon gång skulle kunna

överskrida de jordiska gränserna och träda i kontakt med översinnliga "medborgare".

Det hände...

Detta hände faktiskt den 12 juni 1959. Den baltiske målaren och sångaren Friedrich Jürgenson, som bor i Sverige sedan det andra världskriget, hade en eftermiddag åkt ut på landet, för att där med sin bandspelare spela in några fågelröster. Vid avlyssnandet av dessa märkte han, att man kunde höra mänskliga röster på tonbandet, som skiljde sig från de vanliga människorösterna genom ett komprimerat och snabbt talsätt. Grundliga undersökningar av detta fenomen förde herr Jürgenson på tanken, att det — för att döma av det sagdas innehåll — kunde vara fråga om hans bortgångna moders röst.

Röstforskningen börjar

Det var år 1964 jag blev bekant med Jürgensons upptäckt. Efter att ha studerat hans resultat kom jag i kontakt med honom, undersökte saken noggrant och kunde fastställa fenomenet som verkligen existerande och bevisbart.

Vid en upptagning med Jürgenson talade jag till en kvinna som hade dött nyligen och vars död hade gått mig mycket djupt till sinnes. Jag ville förtydliga mina parapsykologisk-filosofiska åsikter med hjälp av objektiva insikter. Vid nämnda inspelning ägde det faktiskt rum ett genombrott av en annan existens-dimension. Den tilltalade personen nämnde sitt och mitt namn. Hon sade:

— Känner ni inte till Margaret, Konstantin? (Den döda hette Margarete.)

Rösten fortsatte:

— Vi är fjärran. Gå och lägg dig, Margarete.

Man kunde entydigt förstå detta meddelande och var och en, som äger en motsvarande hörsel, kan höra den. Denna utslagsgivande inspelning föranledde att jag fortsatte med mina forskningar. Jag hade därigenom ställts inför en uppgift, som man endast kan jämföra med situationen då en människa går vilse och ur ett i hög grad civiliserat liv plötsligen kommer in i en urskog. Den tekniska apparaturen fanns visserligen tillhanda, men forskaren var utsatt för alla atmosfäriska ljud som fyller den mänskliga livssfären.

De första tre forskningsmånaderna gav inga resultat och jag trodde redan att fenomenet saknade objektivitet och bestämdes genom subjektiva krafter. Men det brast icke i fenomenets objektivitet, utan i den mänskliga otillräckligheten, i det här fallet i ett odifferenserat hörselsinne. Mitt öra hade först efter tre månader någorlunda blivit vant vid dessa röster och moget att varsebliva fenomenet. I juli månad år 1965 hörde jag, som svar på min fråga, om de osynliga var med mig och kunde höra mig, en rytmisk röst svara.

— Ja, det stämmer det.

Efter mottagandet av denna första röst har fem arbetsfyllda forskningsår förflutit. De gav utomordentliga resultat: Omkring 80 000 rösttexter har registrerats. Inspelningsmetoderna har under denna tid utvecklats vidare, varigenom röstfenomenets

hörbarhet kunde förbättras i hög grad. Jag ägnade en speciell uppmärksamhet åt avlyssningsförfarandet, som förmodligen utgör den viktigaste delen av dessa undersökningar.

Till en del har jag sammanfattat resultaten av denna forskning i min rapport *"Unhörbares wird hörbar"* (Det ohörbara blir hörbart), som publicerades i Otto Reichl-förlaget i Remagen. Bland mina medarbetare finns flera parapsykologiska sällskap, institutioner och några kända parapsykologer, fysiker och elektroniker. En särskild förtjänst om denna forskning, i synnerhet i det som avser inspelningsmetoderna, tillkommer fysikprofessorn Alex Schneider, St Gallen, högfrekvensingenjören Theodor Rudolph, som har konstruerat en apparat för röstupptagningen, som kan skilja bort radiooöversen och andra atmosfäriska larmkällor. En speciell apparat har ing. Frans Seldi, Wien, konstruerat. I dagens forskningsläge förfogar vi över sex inspelningsmetoder, av vilka var och en på sitt sätt har givit oss goda kontakter med en överexistensdimension, i vilken med all sannolikhet även de hädangångnas själar ingår.

Anti-världens teori

Denna överexistensdimension kunde kanske betecknas som en anti-värld. Det finns röster, som direkt tyder på att en sådan värld existerar:

— Raudive, det finns antivärldar.

Vad denna anti-värld, denna anti-materia är, det har fysiken f. n. ännu ej kommit till något entydigt slutomdöme om. Vi har en rapport av den amerikanske fysikern dr Leon Ledermann, från Columbia-universitetet, där det konstateras, att det lyckats honom och hans medarbetare att upptäcka den s. k. anti-världen, vilken måste existera någonstans i vår livssfär, även om vi inte kan se den, ej kan känna på den". — I denna värld påstås tiden gå bakåt. Om den värld vi lever i skulle komma i beröring med denna anti-värld, så skulle detta innebära en förintelse av allt som finns till. Prof. Ledermann säger vidare:

— Vi är tvungna att bekänna oss till den förvägna spekulationen, att denna anti-värld är befolkad med tänkande varelser, som gör sig liknande tanke om vår existens, i den för oss positiva världen, som den vi gör oss om varelserna i anti-världen.

Med hjälp av röstforskningen kan man komma till den slutsatsen, att anti-världen är befolkad av de dödas själar och att den ej har haft möjlighet att upptaga en objektiv kontakt med oss så länge som det ej fanns någon elektronik. Denna anti-värld, som man kunde beteckna med det klassiska uttrycket "hinsides", är osynlig för oss så länge som vi ej har tillgång till den erforderliga apparaturen. Det vore alltså tänkbart, att denna anti-världs existens är orsaken till vårt förfall, vår död — som ett oundvikligt öde — på grund av att vår värld och anti-världen i lika hög grad båda strävar efter en utjämning, en harmonisering.

På frågan, var man då egentligen kan finna denna anti-värld, svarar prof. Ledermann:

— Den måste finnas till bland oss, vid vår sida, i omedelbar närhet, men den kan

även tränga igenom vår egen substans. Men den kan likaväl även existera på astronomiskt avstånd från vår stjärna. Denna distans vore dock utan betydelse för antimaterian, då ju tiden går baklänges för den och därmed även hastigheten, som ju för vårt vidkommande är bunden vid den fortskridande tiden, som upplöser sig i sig själv.

Prof. Ledermanns uppgifter förenar sig i hög grad med mina egna slutsatser vid utformandet av röstvärlden. Med hjälp av några exempel skall vi nu försöka skildra några speciella kännetecken å dessa egenartade röster.

1. Röstväsendenas språk

Dessa röstväsen äger en egen uttrycksform, som de faktiskt använder helt konsekvent. De begagnar sig av ett flertal språk och blandar dessa, så att vi i en enda sats ofta finner 2—5 språk, där de grammatikaliska lagarna icke överensstämmer med dem vi känner till. Talsättet är ofta telegrammässigt förkortat. För att kunna inpassa detta i en bestämd rytm pressas satserna ofta samman och orden förändras. Det syftar på alla de språk dessa röstväsen använder. En lettisk sats lyder exempelvis, bokstavligen översatt:

— Koste, Slankis, församlingen — tyskan.

Satsen kan verka meningslös på en människa som icke behärskar det lettiska språket. Den korrekta översättningen torde vara:

— Koste (resp. Konstantin), här är Slankis (den dödas namn). Församlingen leds av tyskan — dvs. den tyska kvinnan.

Språkets korthet är ett genomgående karaktäristikum. Rösterna använder, som nämnts, i de flesta fallen flera språk i en enda sats, t. ex. "Tyskar över världen. Förläggare söker — nova serc." Det tyska språket har här förkortats och man har inflikt vartdera ett italienskt och ett ryskt ord. I normalt språk torde meningen lyda: "Tyskarna är utströdda över hela världen. Söker en förläggare — det nya hjärtat". Och ännu ett exempel: "Cudaks tala, Kosti, Kosti". Det är ryska och svenska och betyder m. a. o. "Särilingen talar, Kosti, Kosti".

Språkets egenarter och innehållet av det som sägs tjänar till att verifiera fenomenet. Enligt min uppfattning är detta för närvarande den säkraste vägen att komma språkfenomenet in på livet.

I mycket korta satskar karaktäriseras ofta mycket komplicerade psykologiska företeelser. Så frågade jag vid en inspelning, vad röstväsendena hade att säga om dr X, som vinnlade sig om att studera fenomenet kritiskt och skeptiskt. Vi kunde då förnimma följande svar:

— Ko, dativo bes".

Satsen är på spanska (eller på italienska) och ryska och låter sig översättas så: "Ko (resp. Konstantin), dativ-djävulen." Vid en första anblick säger detta oss inte mycket. Men analyserar vi det sagda med hänsyn till situationen så kommer vi genast fram till en djupare insikt. Dr X kan, som kontrollör av röstfenomenet, uppfattas vara en "advocatus diaboli". Betänker vi därtill att den under medeltiden sedvanliga diskussionstraditionen (ur vilken ju även uttrycket "advocatus diaboli" härstammar, nämligen skolastiken), så minns vi, att de grammatikaliska fallen hjälpte till vid begrundandet av diskussionsutlåtanden, där isynnerhet

vemfallet, "dativo", spelade en stor roll. Det har varit och är fortfarande sedvanligt, att filologerna vid en analys av grekiska och italienska texter ofta kan hålla på att strida med varandra i timmar om användningen av en casus.

Det finns dock även helt entydiga röstfenomen, vilka vi kan förstå utan någon särskild kommentar, t. ex.

— Konstantin, man vill inte tro dig, Munthe.

De korta ordgrupperna och satserna ger en bestämd bild av röstspråket. Varje ord har en utvidgad, symbolisk betydelse. Denna betydelse har tilldelats ordet på ett sätt, så att vi kan skönja röstväsendena bakom det.

Jag är av den uppfattningen att dessa röstväsen inte begagnar sig av ett språk i vår mening och att de umgås med oss telepatiskt-tankemässigt. Man torde kunna antaga att de äger en viss andlig apparatur, som förmedlar tankar till oss, vilka vi först förnimmer då dessa översätts i ljudvågor. Detta bekräftas exempelvis genom följande yttrande av två röster: Första rösten:

— Wohin willst du? (vart vill du?)

Andra rösten:

— Ich wünschti Kosti (Jag önskar Kosti).

Första rösten:

— Du kannst ja nicht sprechen (Du kan ju inte tala).

Den andra rösten svarar trespråkigt:

— Ja prutu sprechen (ryska, lettiska, tyska) (Jag förstår att tala).

Röstspråket är alltså ofta komplicerat och verkar vid första anblicken, utan kommentarer och utan kännedom om situationen, något förvirrande och t. o. m. meningslöst. För att kunna förstå sig på denna nya verklighetsform erfordras en viss förberedelse och en vidsträckt kunskap om dettas utomexistentiellas möjligheter.

2. Samtal med röstväsendena

Röstfenomenets psykologiska sida framträder särskilt tydligt i dialogform. Här tilltalas en bestämd avliden person; bestämda frågor riktas till honom. Dessa experiment har ofta givit förvånansvärda, signifikativa resultat: De tilltalade personerna nämner sitt namn, karaktäriserar den givna situationen, ropar på experimentatorn och hans medarbetare vid deras namn, säger bestämda saker, som åsyftar utomjordiska ting, uppfyller efter döden vissa givna löften, för att manifestera sig, eller, kort sagt: Dialogrösterna pekar på en levande kontakt mellan denna vår existens och den hinsides liggande världen, mellan denna värld och motvärlden. De lämnar starka bevis för *relationshypotesen*, som säger, att varken världen i och för sig eller människan i och för sig (d. v. s. utan relation) finns till.

Röstmanifestationerna är obegränsade, och man har, från fall till fall intrycket att det finns hundratal av dem, som önskar tränga igenom. Det verkar som om *det föreligger en sträng kontroll på tröskeln till de båda världarna*. Endast de personer kan tränga igenom, som har blivit tilltalade, eller de som från högre ort har fått tillstånd därtill.

Några personer anmäler sig vid nästan varje inspelning. Oftast är det min mor eller min döda syster, sedan mycket ofta nära vänner till mig och andra personligheter,

som jag har varit nära bunden vid under min studietid. Till omkring 50 % uppträder emellertid även personer, som jag icke har känt till under deras levnadstid. Av deras meddelanden kan man dock dra den slutsatsen att de känner till mig mycket ingående. De ställer diverse frågor eller ber mig att göra ett och annat.

Här några exempel ur mängden av dessa dialog-experiment vilka jag även brukar kalla för parterskaps-inspelningar:

Jag talar till min hädangångne medarbetare *prof. Gebhard Frei* och ber honom att han klart och tydligt skall nämna sitt namn från den andra sidan. En röst svarar tydligt:

— Frej. Du sova, willst nicht glaube. (Det är svenska och tyska och betyder: Frei! Du sover, du vill inte tro.)

Vi kan se av denna sats, att röstväsendet uppfyller experimentatorns begäran att entydigt säga sitt familjenamn och att den svarande dessutom påpekar, att den frågande befinner sig i ett existentiellt sovtilstånd och p. g. a. det inte är i stånd att uppbringa trons andliga kraft.

Jag tilltalar den ryske diktaren *Majakowskij* och klagar över att det är mycket svårt att klara sig med människorna. En röst svarar kort, blixtnabbt:

— Majakowskij! Konstantin, pluj! (Ryska: Majakowskij! Konstantin spotta på det!)

Vilket alltså skall betyda: "Bry dig inte om vad folk säger, utan gör vad du anser vara riktigt." Dessa korta satser innebär ett djupt innehåll.

Kortheten är mångfaldig i sin användning. Jag frågar t. ex. M. P. om hon existerar efter sin död. Hon svarar:

— Bedenke, ich bin. (Tyska: Betänk, jag finns till.)

Detta meddelande omfattar återigen en hel historia i och för sig. M. P. kunde under sin levnad ej föreställa sig en existens bortom döden. Hon vidhöll denna uppfattning intill sitt fränfalle. Men, nu, efter sin död, blir hon medveten om att hon dock existerar vidare.

För att taga ännu ett exempel: Jag talar ånyo till *prof. Frei* och konstaterar, att flertalet människor inte tror på en existens bortom döden. En röst svarar:

— So sind sie. (Tyska: så är det.)

Denna sats kunde man komplettera med "... då de saknar den andliga förmågan..." Dvs. "Du kan ej förvänta dig mycket av människorna, som saknar de andliga gåvorna."

Ofta hör vi entydiga omdömen och svar på våra frågor. Så frågar jag vid en inspelning, vad *C. G. Jung* menar om en viss bok. Vi förnimmer då svaret:

— Den är inte bra, den är naiv, men den är likgiltig för B.

Denna replik täcker verkligheten. Vi har på efterhand erfärit, att manuskriptet verkligen hade legat en längre tid hos *prof. B.*, vilken hade returnerat det till förläggaren i oläst skick.

Som vi redan nämnt, identifierar sig dessa röstväsen genom att nämna sitt namn. En bekant till *Ervin Rommel* tilltalar den f. d. fältmarskalken. En röst svarar henne:

— Wir Toti — Freunde. Hier Rommel. (Vi Toti — vänner. Här Rommel.)

Ett annat exempel: Jag ber *Fjodor Dostojevskij* om råd, om jag skall resa till Ame-

rika, för att där hålla föredrag. Därpå svarar en röst på ryska:

— Dumheter! Du skall inte kompromissa, Koste, Dostojevskij.

Man kan av detta meddelande dra den slutsatsen, att jag skulle ha varit tvungen att anpassa mig till vissa världsåskådningar. — Efter att ha tilltalat min hädangångne vän *Vitauts Simane*, svarar en röst:

— Vitauts Simane. Tack. God morgon. Kräver att Z. talar!

En därpå följande röst förklarar:

— Hon vill inte tro.

Denna sista hänvisning överensstämmer med verkligheten. Den sökta personen trodde ännu inte på existensen av denna röstvärld.

Experimentet i London

Som avslutning av detta avsnitt om samtal med dessa röstväsen skulle jag vilja omnämna ännu ett experiment, i London. Den 3 december 1969 genomförde jag inspelningar i många vetenskapliga experters närvaro. Även en katolsk biskop var närvarande. Experimentet leddes av två elektronikexperter. Innan dess början hade två krav uppställts: Röstväsendena skulle tilltala en av deltagarna vid hans namn och för det andra svara på en bestämd fråga.

Dessa villkor uppfyllades: en röst sade:

— Raudive is there. (Raudive är där.)

Biskopen talar till en hädangången rysk vän vid namn *Stefan* och ber honom att svara på ryska. Vi hör:

— Här är Stefan, Koste vill inte tro oss.

Och rösten fortsätter på ryska:

— Ocín trudno. My po-ucim Petrum.

(Det vill säga: Det är mycket svårt. Vi skall undervisa Petrus.)

Bland många andra röster hör man ännu tydligt:

— Konstantin Raudive.

Resultaten av undersökningarna i London blev ett världsomfattande eko och förlaget *Colin Smythe Ltd.* erbjöd sig att publicera min bok "Unhörbares wird hörbar" i en engelsk översättning. Därpå accepterade även det amerikanska *Taplinger-förlaget* boken. Den kände engelske parapsykologen *H. V. Bearman* skrev en mycket klar och differensierad översikt över röstforskningen i den engelska tidskriften "Light" (på våren 1970). Dessa händelser visar, att fenomenet äger en *universiell övertygelseskraft*.

3. Vi kan ej förstå vad som sker efter döden

Dessa röstväsen är mycket sparsamma med sina meddelanden om sitt tillstånd efter döden. Vilket bevisas sålunda: Även om de skulle meddela något om sin existens, så skulle vi ändå inte kunna förstå dem. Om vi t. ex. säger att " $2 \times 2 = 4$ ", så betyder det ingenting hos dem. Denna åsikt uttrycks genom en röst på följande sätt: "Dwa med dwa — nichts". Ryska (svenska) tyska: "Två gånger två — ingenting".

De säger i alla fall, i olika variationer och på olika språk, att de lever, att vi inte behöver tala, att de vet allt, att de kan se oss, att de känner till oss. Förutom att de nämner sitt namn meddelar de ofta vad de var under det jordiska livet. De tilltalar oss

med diverse namn, även med smeknamn, vilket helt beror på det väsen som på den andra sidan står i kontakt med oss. Vid motsvarande inspelningsmetoder kan de sålunda säga att de finns till i rummet, att vi är blinda som inte kan se dem.

På min fråga till en hädangången vän erhöj jag en av de sällsynta upplysningsarna om röstvärldens situation:

— Kursis. Hier ist er herrlich. (Kursis, här är det härligt.)

Kursis var min väns namn.

4. Kan dessa röstväsen hjälpa oss?

Som svar på våra frågor erfor vi, att de inte får ingripa i vårt liv, att de först kan hjälpa oss då vi har kommit till den andra sidan.

Jag frågar exempelvis Gebhard Frei, om han inte skulle kunna skildra sin existensform där mera exakt. Frei uppmanar mig då:

— Koste, kom till Kazala-bron.

En annan röst förklarar:

— Koste kan inte komma till bron.

Dessa röster har denna betydelse; Om du redan nu vill veta allt, om hur jag mår här, då får du själv komma till mig till bron Kazala. Jag skall då kunna berätta för dig om situationen här. Från en annan sida förklaras dock, att Koste, resp. experimentatorn, ännu befinner sig på det jordiska planet och icke kan komma till den hinders bron.

Å andra sidan kan man av många rösttexter dra den slutsatsen, att dessa väsen söker kontakt med oss, att de — i så hög grad som möjligt — vill hjälpa och att de t. o. m. kräver, att vi skall ge dem ett "hus", där de båda världarna skulle kunna råkas. Jag tilltalar exempelvis min mor och frågar henne, om hon inte skulle kunna hjälpa mig från den andra sidan. Hon svarar därpå på lettiska:

— Här är din mor. Du är författare här. Ge ett hus.

På olika sätt och å diverse språk säger rösterna klart:

— Vi söker kontakt.

5. Röstväsendenas tacksamhet

Dessa röstväsen uttalar sin tacksamhet för att vi tilltalar dem och anstränger oss att tillmötesgå deras kontaktönskemål. Jag talar t. ex. till M. P. och säger, att människorna är otacksamma. Härpå svarar hon:

— Koste, dankbar wir sind. (Koste, det är vi som är tacksamma.)

Vid ett annat tillfälle frågar jag, om hon är belåten med den nya inspelningsmetoden. En röst svarar på en märkvärdigt förkortad tyska:

— Koste, Dank wir sind. (Koste, det är vi som är tacksamma.)

Ännu klarare kan vi sluta oss till tacksamhetens faktum genom det följande: Jag talar till C. G. Jung och frågar honom, vad det är som jag skall meddela hans landsmän i mitt förestående föredrag. En röst svarar härpå:

— Hälsa dem.

Något senare fortsätter rösten:

— Vi måste i livet... mycket av de döda.

Satsen förblir ofullbordad, och en lettisk röst förklarar:

— Här försvinner Koste.

(Jag hade faktiskt under denna inspelning lämnat min studio på ett ögonblick.) Vid samtalets slut säger en röst försonande:

— Tack, min Konstantin.

Slutledningar

Innehållet i de här nämnda exemplen skulle alltså vara ett kriterium för att det finns en anti-värld och att andliga, helt medvetna väsen finns omkring oss, som talar med oss. Som jag redan nämnt, använder dessa röster sig av ett konsekvent, lagmässigt språk, genom vilket deras väsen kommer till uttryck. Trots dess entydiga innehåll tycks det vara svårt för jordmänniskan att bekväma sig till insikten, att denna anti-värld likaväl är en verklighet, som vår egen värld. Rösttexterna, som jag har analyserat mycket strängt, är dock ett ovederläggligt bevis för att denna "andra värld" existerar. De tilltalade personerna ger oss besked om — ofta med skrämmande tydlighet — att de efter sin död har blivit medborgare i denna anti-värld.

Så har jag t. ex. talat med en nära bekant vid namn Duna och frågat henne, i vilket tillstånd hon existerade. Hon svarade därpå:

— Anti-Dunä! Koste, du.

Innehållet i detta svar hänvisar till att den jordiska Duna efter sin död har blivit en "Anti-Duna". Av denna sats framgår dessutom, att den tilltalade hade hört min fråga och vill å sin sida förvissa sig om den frågande verkligen är Koste (resp. Konstantin).

Som avslutning av denna korta översikt betr. min forskning, vill jag åter ta upp frågan, om en akustiskt objektiv hörsel är bevisstark. — Från en kunskapsteoretisk ståndpunkt sett är allting här på jorden relativt, alltså även våra sinnesorgan, men på den frågan har den engelske filosofen *Bertrand Russell* en gång svarat: "För denna världslig realitet garanterar vår "common sense" (det sunda förnuftet.)

Vi måste dock ha klart för oss, att våra tydningar, inställningar, begrepp och kategorier, är av relativ natur, och p. g. a. detta kan röstfenomenet tydas på olika sätt. Vi kommer till den insikten, att vi varken kan hålla den animistiska eller den spiritualistiska hypotesen för den enda riktiga. Relationen mellan de båda världarna kan vi endast då anse vara orubbligt bevisad, då vi kan komma bakom fenomenets funktion.

(Övers. F. H.)

TILLFÄLLE!

Vi har haft möjlighet inköpa ett mindre parti högklassiga bandspelarband av märket Pure-Tone som vi nu säljer till självkostnadspris.

Längd: 1800 ft.
Spole:

Pris 12:—

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 — Stockholm Va

Örter

Guldté är drycken för finsmakare, komponerad av noggrannt utvalda örter	pkt 3:25
Malwatee har en härlig arom och är rik på naturlig citronsyra	pkt 4:55
Matalex	pkt 4:35
Nyponté (Liptons) varje pkt innehåller 6 portionspåsar	pkt 1:10
Plantage-drycken Klimax Fink	pkt 5:40
Papaya té	pkt 3:70
Pepparmynta Fixminze, varje pkt innehåller 4 portionspåsar	pkt 1:—
Schernal-té	pkt 6:40
Special-té "Ört té R"	pkt 5:30
R-C Reumatikerdryck innehåller rölleka, strunt och enbär	pkt 4:45
Urolog örtte ren naturprodukt enl. med dr Einar Ljunggren	pkt 8:75
Yerba té Mate	pkt 4:15
Ängste , Blombergs	pkt 4:30
Ört-té (dr Richters)	pkt 5:25
30 portionspåsar	5:25
snabbte	pr brk 5:95
Nattermans téer nr 5, 7, 8, 9, 10, 11	pkt 5:30
finns även som snabbte	pr tub 5:50
Hibisca soldricka	pkt 2:85
Bekunis tee	100 gr pulvr. brk 5:50
	150 gr ört brk 5:50
Broncholid té	brk 7:50
Fänkåls té , snabbte	brk 6:85
Kamomill té , snabbte	brk 7:55
Nypon té , snabbte	brk 6:85
Pepparmynt té , snabbte	brk 6:95

Extrakt av hälsoörter

ORTAGUBBENS extrakter å örter innehåller örtens alla verksamma beståndsdelar och är så starkt koncentrerade, att endast några droppar är tillräckligt att ta varje gång.

Det är bekvämare att ta extrakt än att bereda té av örter. Flaskan är försedd med droppropp och är lätt att föra med sig i fickan eller handväskan.

Apelsin	6:55	Ljung	4:85
Arnica	4:85	Malört	7:85
Björk	4:05	Maskros	4:05
Blodrot	6:85	Melissa	4:85
Brännässla	4:05	Mistel	4:85
Daggkäpa	5:35	Myrra	7:40
Ginseng	8:50	Ormbunk	5:—
Gurka	4:85	Pepparmynta	4:85
Hagtorn	4:85	Persilja	4:85
Hamamelis	4:85	Ratania	4:05
Havre	7:45	Rättika	7:35
Havstång	6:55	Rödlök	4:05
Humle	4:85	Rölleka	6:85
Hästhov	4:05	Rönn	5:85
Johannesört	7:40	Salvia	4:85
Kamomill	6:95	Sov Gott	5:85
Kalmusrot	6:55	Taklök	6:55
Kardbenedikt	6:55	Valeriana	7:90
Kastanj	4:05	Vallörtrot	6:55
Klorofyll	5:35	Vattenklöver	4:85
Lakritsrot	6:55	Akerfräken	4:85

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90 — 11 13 51 Stockholm

Sett, hört och tänkt från Utsiktstornet

Anastasia är Anastasia

I nr 23 av tidskr. ALLERS läste jag om ett domslut, som avkunnats av Kammarrätten i Karlsruhe i febr. i år. Det gällde tsar-dottern Anastasia, vars livsöde torde vara tillräckligt välbekant för att ej behöva refereras här och nu. Domslutet är i nämnda tidskrift återgivet: "Det är inte omöjligt att storfurstinnan Anastasia räddades i Jekaterinburg". Därmed skulle det vara erkänt att hon räddats undan avrättning. Att sedan bevisa att Anna Andersson, som utger sig för att vara Anastasia, är den hon utger sig för att vara återstår.

Nu är ju inte den här saken en historia för SEKLET att syssla med. Den hör väl mer till nyhetspressen och skulle så få göra, om det inte hade varit så, att här redan tidigare sysslats med den.

Redan i nr 2 och 3 1957 skrev Viktor Vallberg en del om Anastasia. Och det var ungefär samma sak som skrivs nu. Han var övertygad om att Anna Andersson är Anastasia. Till denna övertygelse kom han dels genom *pendeln*, vars utslag även här kommer att visa sin pålitlighet. Även frenologien tog han till hjälp samt, givetvis, storfurstinnans egna berättelser om sina barndomsminnen. Han påpekade att hon måste vara en i utomordentligt hög grad klärvoajant person, som kunde berätta sådana saker. — Hon var ju bara en enkel bonddotter, som kanske aldrig ens hade sett en liten bit av tsarfamiljen, ännu mindre varit med dem på deras resor. Om hon nu ens visste att det fanns en tsar i Ryssland.

Tag åkerfräken mot cancer

lyder en, här förkortad, rubrik i EXPRESSEN för den 21 juni. Detta skulle vara "Råd i tidskrift 1970". Nu var det inte 1970 som det rådet gavs, utan 1969, om vi skall vara noga. Men det har väl även i år funnits råd i tidskriften, som är "Tidskrift för HÄLSA", som pekar på örter såsom hälsomedel. Den art. som handlade om cancer var införd i nr 4 1969 av tidskriften och är resultatet av en intervju med lekmanförfattaren Karl G. Dovermalm. Han har skrivit en diger avhandling som han lämnat in till Socialstyrelsen. Något ställningstagande till denna lär inte ännu ha skett, åtminstone visste man inte om någon sådan å red. för HÄLSA. Det lär väl inte bli något heller. Underligt är det om så ej sker. Nu, då det talas så mycket om *insyn* i allt och i alla sammanhang.

Referenten i EXPRESSEN undrar vilken läkare det kan vara som står bakom spalten "Vad säger doktorn", i HÄLSA. Ja, det måste vara en djärv prick, som vågar söka sig tillbaka till ortvärlden och en naturlig livsföring för att vägleda folk till hälsa. Men han är inte ensam om det. Här i landet finns fler läkare som vågar "sticka upp", även om de inte gör något väsen av sig.

Tidningen har också talat med byråchef Langton som säger att "Medicinalväxter

även kan orsaka biverkningar om de används fel". Visst, allting blir fel, om det används galet.

Tidningen slutar med följande salva av hr Langton: "Det enda man kan göra är att upplysa och varna allmänheten. Det är tragiskt om kvacksalveriet brer ut sig med hjälp av skrämselpropaganda mot dagens läkarvetenskap."

Det behövs ingen skrämselpropaganda. Båda riktningarnas resultat bör få tala för sig själva.

I samma nr av tidningen finns en annan art. som visar på hur allting i vår tid s. a. s. upplöses inifrån. "Det verkar som om vi inte gjorde någonting riktigt nu för tiden".

Röstfenomenet

Jag får anledning återkomma till de mystiska rösterna på grund av art. i detta nr. Det är ganska märkligt med detta fenomen. Jag tänker närmast på det rösterna säger om elektroniken såsom ett medel, varigenom framtidens kontakt med den osynliga världen kan upprättas. Men jag tänker också på att de vill ha ett "hus".

Det har länge talats om en förnyelse i vår uppfattning om vårt öde och det har talats om att under innevarande årtionde skall mycket bli uppenbart, som tidigare varit fördolt — men anat. Kanske är här en ny form av umgänge med våra vänner "på andra sidan". Kanske kommer lokaler att finnas dit man kan gå för att på detta, mera direkta sätt få kontakt. Det finns andra "förutsägare" som har profeterat, att det hos alltfler människor kommer att utvecklas en naturlig förmåga att se, och komma i kontakt med den andra världen. Människorna skulle alltmer bli "synska". Kanske "Röstfenomenet" blir ett övergångsstadium. I alla händelser skall det bli intressant att få uppleva vad som kan hända i den här vägen.

Säkert var Viktor Vallberg framsynt då han befarande det som skulle komma, ifråga om vår kontakt med den osynliga världen, skrev sin bok "Kristendomens forntid — nutid — framtid." Han ville med den söka förekomma att den materialistiska åskådningen fortfarande skulle bli rådande, sedan man upptäckt att det finns en s. k. "anti-materia". Kanske att det nu är tid för Kyrkan att tänka om i sin förkunsel. Dock, det bör inte bli tal om en ändring i vår kristna uppfattning; i den kristna förkunseln. Där förändras ingenting. Vi har samma plikter mot varandra som vi hittills haft och ej uppfyllt. Vårt sätt att handla mot våra medvandrare genom livet kommer under samma lag, som hittills varit rådande. Det är lika angeläget att ta vara på *just denna dag*, som det tidigare varit. "Våra gärningar följa oss efter", vare sig vi lever en eller tio gånger här och i "anti-världen". — Kanske utsikterna att rätta till det som varit galet ökas i någon mån. *Men dagens gärning bestämmer morgondagens riktning* av vår strät. Kanske är det en känsla av att det är så, som gör att dagens ungdom är så orolig. Kanske känner de,

Halvdan Renling:

Psykologi — men vart går traden?

Aldrig mötas de båda. Den gamla utsagan om klyftan mellan öst och väst kan också tillämpas om olika riktningar inom psykologien.

Och psykologer ifrågasätter huruvida deras urkunder i människokännedom var tillräckliga. Därom hörde vi för några år sedan att en skola eller skolning i England observerade psykoanalysen som fenomen och ställde till med självkritik.

Psykoanalysens grundare Sigmund Freud (1856—1939) utövade klinisk verksamhet i Wien. Dr Freuds teorier blev analyserade i olika länder och den europeiska kulturdebatten var från början skeptiskt orienterad. Lärjungar till Wien-doktorn hoppade av.

Från att i psykoanalytikernas krets ha bortförklarat religionerna vände sig några åter till religionen och dess människoförklaringar. Schweizaren Carl Gustav Jung (1875—1961) markerade förändringen med en sentens: "Kallad eller icke kallad kommer Guden att närvara".

Ett studium hur omsvängningen kunde ske är av intresse. Man kan peka på hur drömanalysen kom att spela en viktig roll. Resultaten av analytikerns konst kunde inte utan vidare förklaras som absoluta.

Våra nattdrömmar kan inte heller redovisas på samma sätt och lika precist som en bankräkning. Drömydandets konst är av lika gammalt datum som kulturerna. Tydningen kan vara en del av religionen, ett stycke av människans livsåskådning.

Doktor Jung har berättat att forskningar hos urbefolkningen i en afrikansk by förde honom till en omsvängning från inlärdas teorier. Hur var det med de inföddas drömmar, deras "intuition"? Förklarande lämnades av en äldre man i byn (här fritt citerat):

— Förr hade vi våra visa män. De visste allt. De kunde säga hur vi skulle nå bvtet om vi gav oss ut på iakt. De visste var tamboskopen skulle finna föda. Allt det där hade väl med tydning av drömmar att göra. Men sedan de vita kolonisatorerna kom, då behöver vi inte längre dessa våra visa män. De vita vet också allt. Fast de vet på ett helt annat sätt än våra män.

Forskaren Jung kom från de vitas värld. Och där var man tveksam — han mindes tveksamheten inför en materialistisk världsförklaring. Forskaren blev alltmer försiktig att anamma sina inövade doktriner. Kanske visste människorna mer om livsgå-

bättre än de äldre, att det är stora, för långa tider avgörande ting som är annalkande. De kommer kanske att vara mera villiga än tidigare generationer att bringa ett offer för att rädda världen. Om detta sätts in i tid behövs möjligen inte mer än att pruta av en del på de "bekvämligheter" som de äldre satt så stort pris på.

Jag håller på ungdomen, de, som har makt att rädda världen — åt sig själva.

torna där man bevarat muntliga traditioner från generation till generation.

Ansätser till självprövning av psykoanalysen fanns således från början. Kritiken kom när man vidgade vyerna. Självkritiken idag är angelägen och har att göra med upptäckten av det främlingskap den moderna människan erfar i den s. k. civilisationen.

Psykoanalysens självprövningar blir nödvändiga också på grund av de frågeställningar som resas. Frågorna (om de tillåts) blir ofta de klassiska: Vad är människan, vad är livets mening? Psykologen kan inte gärna hänvisa till andra vetenskapers kommande upptäckter.

Livsåskådningar bildar sig ändå människor — i annat fall är mänsko-roboten nästa steg i utvecklingen. De teknologiska experimenten som söker förklara universum fortsätter. Men om vi skulle fråga hur man ser på ett spörsmål som detta: Har den ändligen världen framgått ur det absoluta? så vänder vi oss inte till teknologer.

Den tidigare i denna artikel nämnda engelska skolningen fick större svårigheter med den kritiska granskningen än vad man från början räknat med. Man samlades först under mottot "Invändningar mot psykoanalysen" och dessa invändningar ämnade man utge i skrift.

Emellertid kunde man inte enas om psykoanalysen var en tro — något i meningen kristendom eller den därur framvuxna humanismen. På så sätt kunde analytiker betraktas som präster — det ville man inte vara med om.

Man enades om en utgångspunkt "Psychoanalysis Observed", ett arbetstema som skulle vara tillräckligt neutralt och försiktigt. Man skulle därmed kunna diskutera fenomenet psykoanalys, om det var konst eller hantverk! Det kunde väl inte vara som de kritiskt inställda velat påskina: Psykologerna hade helt enkelt hittat på en ny religion. Eller var psykoanalysen något som inte kunde klassifieras enligt de kända kategorierna?

Observationen sker av rätttroga. Vad som var ämnat att vara prövning löper risk att bli varken kritik eller förklaring. Man kommer in på en mängd sidospår.

Existentialismen är ett av sidospåren som kommer i förgrunden i den dokumentation "Psychoanalysis observed" (översatt till svenska 1969, Natur & Kultur) som utgivits under redaktion av Charles Rycroft.

Och existentialism vad är det? Kanske den mest diffusa bland alla — ismerna? Den psykologiska skolningen med detta namn skall ha ledtrådar till den danske tänkaren Sören Kirkegaard. Denne har också kallats existentialismens fader, den beteckningen skulle han dock själv med säkerhet ha tackat nej till. Hur passar den danske tänkaren in i det psykologiska mönstret? Det förklaras inte närmare.

Att Kirkegaard observeras och anammas av existentialister kan vara värt att notera. Möjligen borde man komplettera med den svenske själsläkaren John Björkhems bok om Sören Kirkegaard.

Och kommer psykoanalysens självprövning att fortsätta? Dess nuvarande ställning till religionen bör förklaras av enskilda eller i team. En förklaring som inte endast är bortförklaring.

I SEKLET för 15 år sedan:

Om kvicksilverförgiftning

Denna artikel är intressant. Den skrevs åtta år innan Rachel Carson utgav sin berömda bok "Silent spring" ("Tyst vår" på svenska) och tio år innan kvicksilverdebatten på allvar tog sin början i Sverige, vilket så småningom ledde till att kvicksilverbetningen förbjöds.

Hur mycken onödig förgiftning av naturen och därav följande elände skulle inte ha kunnat besparas mänskligheten, och inte minst det svenska folket, om de styrande och bestämmande — och till dem vill vi i det här sammanhanget räkna även den tidens vetenskapliga s. k. "auktoriteter" — hade behagat lyssna till de varnande röster, för att inte säga profetiska uttalanden, som redan då höjdes och ibland t. o. m. trängde fram till massmedia.

Kyrkoherde Viktor Vallberg — som avled 1967 vid nära 96 års ålder — var en föregångsman på många områden. Siare, skald, forskare och livskonstnär i samma person. Oförtrutet verksam för sina idéer ända in i det sista, lika kristallklar i tankarna och ung till sinnet som han varit under hela sitt nästan sekellånga liv. Han var SEKLETs sedan starten flitigaste medarbetare och under många år den som innehållsligt bar opp och satte färg på tidskriften.

Under sitt liv gav han ut mera än ett 60-tal böcker och skrifter i de mest skilda ämnen.

Hans röst blir alltmåra värd att lyssna till:

Nyligen gick genom pressen en skrämmande notis om att fara för kvicksilverförgiftning förelåg genom kvicksilverförgiftat mjöl. Men — hur hade mjölet blivit förgiftat av kvicksilver?

Jo, genom att utsädet hade blivit betat med kvicksilverpreparat och sedan sålts till kvarnarna.

Här öppnas kusliga perspektiv över ett vidsträckt område. Nämligen det område av mångfaldiga förgiftningar som vi är utsatta för genom den nuvarande behandlingen av våra livsmedel, alltifrån utsädet till den färdiga växten, och vidare under processen fram till den färdiga födan.

Det är lönlöst att försöka bortförklara eller förneka det faktum att såväl konstgödsling som besprutning av grödan med kemikalier kan medföra förgiftade och därmed onaturliga och ohälsosamma födoämnen för människorna. Den saken är vid det här laget mera än väl belagd och måste också förr eller senare officiellt erkännas.

Men — hur länge skall man med berätt mod kunna fortsätta därmed, utan att någon verksam reaktion uppstår?

Finns det då ingen möjlighet att väcka vårt snarkande folk och dess styresmän — ens på detta område?

— — —

I Tidskrift för Hälsa, nr 4/1955, omtalas huru en lantbrukare i Skåne erhöi en svår kvicksilverförgiftning genom att äta kruska som var kokt på betad säd.

"Nervsystemet angreps och han är ännu i dag, sju år senare, en krympling. Hörselorganen är förlamade, synen nästan obefintlig, liksom rörelseförmågan. Han har sökt all tänkbar hjälp, men det tycks vara lönlöst. Kvicksilvret är ett fruktansvärt gift, och någon förbättring tycks man inte kunna hoppas på."

Att sälja betad säd till människoföda är naturligtvis en grov förbrytelse. Men borde inte också den bestämmelsen införas, att de som är ansvariga för betningen i första hand måste prova produkterna därav på sig själva? För att sedan — efter en tid — genomgå sedvanliga kliniska prov och undersökningar.

Kanske det skulle kunna leda till större försiktighet och eftertanke.

Det tycks inte finnas någon gräns för vissa människors dumhet eller brottslighet.

(Ur artikeln "Fara för kvicksilverförgiftning" av Viktor Vallberg. SEKLET nr 3/1955.)

Eric von Däniken

Olösta gåtor ur mänsklighetens förflutna

Andra upplagan 10:de tusendet

Förf. lockades av hittills oförklarliga arkeologiska fynd och många anspelningar i mänsklighetens äldsta skrifter att försöka ge sig i kast med det förgångnas olösta gåtor. Härvid kom han till en rad förbluffande slutsatser, som tyder på att vi har orsak att ompröva våra hittillsvarande föreställningar om vår äldsta historia. De öppnar också spännande perspektiv på den tekniska utvecklingen av i dag och i morgon.

I 13 år har han sysslat med denna fråga. Hans forskningar har fört honom ut på 100 000 km långa flygresor. Resultaten av dessa resor och forskningar framlade han bl. a. i ett uppseendeväckande föredrag på den sjunde ufologiska kongressen i Mainz. De lyder i korthet: Interstellär rymdfart har alltid funnits. Jorden har redan för årtusenden sedan besökts av astronauter utifrån.

Författarens teser och åsikter är av stort intresse och för varje historiskt och naturvetenskapligt intresserad spännande och fantasieggande. De lockar till eftertanke om det skenbart omöjliga och otänkbara egentligen är så omöjligt och otänkbart.

Hft. 28:60, inb. 33:10

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 11351 Stockholm

Mellan himmel och jord

Människans villkor

I den väldiga flod av böcker och tidskrifter som dagligen väljer ut från tryckpressarna spårar man alltmer en farlig likriktning. Här avses nu inte den bedrövlige s. k. förströelselitteraturen, utan den som verkligen ger sig ut för att seriöst syssla med människans, världens och livets problem. Denna likriktning tar sig alltmer sådana former att man egentligen ej längre kan tala om en debatt där från varandra klart avgränsade ideologier och synsätt drabbar samman. Grundsynen tenderar istället alltmer att bli en enda och vad man diskuterar och bekämpar hos varandra är egentligen endast differenser på åtskillnader, d. v. s. tolkningsfrågor och mindre oenighet i tillämpningen av den enda dominerande doktrinen som är den materialistiska grundsynen på livet och människan.

Både då det gäller samspelet mellan enskilda individer, mellan folkgrupper, folk och raser och då det gäller rent ekonomiska och samhällstekniska frågor så kommer till syvende och sist tänkandet att bestämmas av den uppfattning man har om människan, hennes natur, hennes ursprung, uppgift och bestämmelse. Enligt den andliga uppfattningen är ju människan en ande som utgått från en högre tillvaro, hon hör egentligen också under sin tillvaro på jorden till denna högre tillvaro och skall återvända dit, och hennes innersta natur är därför ej jordisk utan andlig — det är denna grundkaraktär, detta ursprung, som är typiskt för henne och som bör vara bestämmande för allt hennes handlande — också då det gäller agerandet inom samhällets ram.

Den nu dominerande människosynen är emellertid den materialistiska. Den erkänner ingen andlig värld, ingen översinnlig tillvaro och därför kan den heller ej erkänna människan som en andlig varelse. Människan betraktas istället helt isolerad från sitt andliga — och även kosmiska sammanhang. Hon har — liksom ett substrat i ett laboratorium — skurits loss från sitt sammanhang och placerats i en kolv eller glasbehållare — eventuellt tillsammans med andra liknande substrat, varpå hela hennes liv och handlande anses bero av, bestämmas av vissa statistiska lagar, enligt samma princip som man kan bestämma hur ofta en kastad tärning ger ett visst antal prickar. Hela människans liv tilldrar sig tillsammans med andra individer i samma hopplösa belägenhet i denna teoretiska glaskolv. Samtidigt som man talar mycket om individen, individualism och individens frigörelse, uppfattar man alltmer människan som en gruppvarelse. Det är främst som medlem i en grupp, ett kollektiv som hon har sin bestämmelse, sin uppgift. Ständigt betonas gruppens betydelse, inordnandet i gruppen och detta begrepp får något metafysiskt över sig genom talet om gruppvilja, grupp-tänkande — det är som om kollektivet vore en högre varelse med eget medvetande, egen vilja av högre värde än den enskildes vilja och medvetande. Inom denna grupp

är alla jämlika, är — eller bör vara — helt enhetliga. Den som höjer sig över massan bör med lämpliga medel åter tryckas ner till den enhetliga, jämna nivån.

Man accepterar ej vilken grupp som helst. Familjen är t. ex. mycket misstänkt och bekämpas på sina håll energiskt som icke "samhällstillvänd", ett nytt honnörsord av samma karaktär som "demokrati" som används i alla möjliga sammanhang. Det anses på fullt allvar att barnen bör så tidigt som möjligt tas bort från hemmet och uppföstras i kollektiva inrättningar för att från början lära sig samhällstillvändhet.

Ett annat ord som med förkärlek används är "revolution". Utvecklingen kan bara föras vidare genom revolution. Man betonar ofta hur välsignelsebringande för utvecklingen industrialismens revolution var, hur ståndsindelningen slogs sönder och det hatade agrarsamhället, bondesamhället, bröts ner — vilket hindrade all utveckling. Människornas förvandling, via denna revolution, till rotlösa industrinomader, betraktas som ett steg mot befrielsen.

Men utvecklingen måste gå vidare: nu skall människan också äntligen själsligt förvandlas. De tidigare etapperna på revolutionens väg — som visserligen ännu ej är helt avslutade — tjänade till att frigöra henne från institutionernas tryck, men nu skall hon också bli själsligt fri. Hon skall befrias från slaveriet under normer, bud och lagar och all auktoritetstro av gammalt märke, som tro på Gud, på ett liv efter detta, på aktning för förfäderna etc.

Dessa doktriner hävdas energiskt som det yttersta förnuftet och som "modernt" tänkande. Man är modern, tidsenlig, progressiv!

Det är genant att nödgas konstatera att allt detta filosoferande ytterst sett endast är uppkok på 1700-talsidéer. Förvisso är det inte ofta som man har anledning att helt acceptera Uppsalafilosofen Hedenius, men man måste helhjärtat instämma med honom då han i DN den 14. 6. 70 förklarar att marxism-leninism-maoismens idéer var förlegade redan på 1890-talet. Å andra sidan är det också genant att nödgas konstatera att den säkerligen främsta anledningen till att idéer av detta slag trots allt blivit så framgångsrika och kommit att så dominera livsåskådningsdebatten som nu sker, beror på den nästan fullkomliga avsknaden av kristen, eller överhuvudtaget andlig apologi. Om Viktor Vallberg haft medkämpar inom kyrkan, och efterföljare inom teologi och filosofi, skulle det ej ha funnits ett så markant tomrum för materialismens profeter att nästan motståndslöst operera i, som är fallet idag. Förgäves har man nu i decennier väntat på att från kristet håll skulle sättas in skicklig och vägrundad polemik mot materialismens dogmer. Istället får man uppleva hur det etableras "förtroendefulla" meningsutbyten mellan representanter för kristna samfund och marxister för att konstatera "gemensamma värdenormer". Vid

sidan av Viktor Vallberg och John Björkhem, är i vårt land de lätt räknade som med allvar och skärpa hävdad den antimaterialistiska aspekten på livet och människan.

Så mycket mer tillfredsställande är det då att läsa de under senare år utkomna debattinläggen "Sancho Panzas väderkvarnar" (1962), "Otidsenliga betraktelser" (1968) och "Mellan himmer och jord" (1970) av en gammal kämpe inom arbetarrörelsen dr Tage Lindbom. I de två första böckerna har dr Lindbom på ett ofrånkomligt sätt avslöjat falskheten i förkunnelsen om människans självförverkligande och harmoniska personlighetsutveckling genom att hon befriar sig från alla normer. Han visar hur en sådan väg endast leder till verkligt slaveri och kaos, och hur jämlikhetsdogmen i själva verket för till ökande antagonism, demonstrerad i världsutvecklingen idag.

I årets bok går dr Lindbom ännu ett steg. Han skisserar i själva verket en ny ideologi som han ställer emot "folksuveränitetsdoktrinen", och i vilken han ställer frågorna: vem skall härska: Gud eller människan? Vad är tro och vad är vetande? Finns det något högre än människans jag? Finns det ofrånkomliga lagar, andliga lagar också för t. ex. skönheten? o. s. v.

"Mellan himmer och jord" är en bok som man läser trolldunden. Man känner en stor glädje över att något sådant som detta kan skrivas i vår tid. Man förvånas och gläder sig över att tankar som dessa kan födas och skrivas ner i denna tid av nästan totalt andligt kaos — tankar så klara, så ofrånkomliga så befruktande för ett nytt tänkande.

Dr Lindbom inleder med att konstatera att inga av de löften som frihetsapostlarna givit har infriats, eller visar minsta tecken på att infrias. Man lovade ju att bara monarker och andra autokratiska institutioner avskaffats och folken själva blivit suveräna, då systemet av normer, bud och föreställningar som bundit människan hade avskaffats, skulle människan bli harmoniskt utvecklad, fri från aggressiva tendenser och världen skulle enas i fri öppen förtroendefull gemenskap. Generationerna skulle också förenas i sådan gemenskap så snart familjens auktoritet avskaffats. De olika raserna skulle på samma sätt förenas bara den vite mannens övermakt upphävts.

Ingenting av detta har infriats trots att den "antiauktoritära människan" alltmer erövrat tillvaron. Trots att en stor del av världens folk lever under socialistisk eller kommunistisk ordning är aggressiviteten ej mindre — inte ens inom det socialistiska blocket. Generationsmotsättningen är större än någonsin med öppna revolter av ungdomen. Mellan raserna är motsättningarna större än någonsin. Medvetandet om vad som är rätt och orätt, gott och ont uppluckras alltmer. Sjäsliga störningar och disharmoni blir allt vanligare.

Ändå drömmer ingen i Västerlandet om

att denna väg mot "friheten" skulle avbrytas. Den är också ett typiskt västerländskt kännemärke — denna strävan till absolut frigörelse från varje normerad begränsning av den individuella friheten. Man söker bortförklara de oroväckande symptom som ovan berörts som endast övergångsbesvär som senare skall övervinnas. Sanningen är istället att dessa "frihetens vägar" alltmer leder till en egoism som isolerar människan, leder till en infantilisering som "befriar" från varje ansvar och för in människan i henne ovärdiga samlevnadsformer.

Den enda väg att gå för att komma bort från denna onda utveckling är att åter acceptera att människan är inte allsmäktig, hon kan aldrig helt frigöra sig från varje auktoritet. Då hon velat frigöra sig från Guds auktoritet har hon istället hamnat i beroendet av för henne farliga makter. Hon måste åter acceptera den gudomlig verkligheten, om vilket det är möjligt att få fullkomlig visshet — ej genom rationell kunskap förvärvad av våra mentala, dödliga sinnerorgan, utan intuitivt, direkt. Sådan kunskap är möjligt att nå för människan därför att hon själv deltagar i den gudomliga verkligheten. Visserligen låter sig ingenting "bevisas" rationellt om denna verklighet men detta beror ju på att våra mentala operationer, våra sinnesförmålor, är begränsade till den skapade världen. För den moderna människan är tro och vetande oförenliga motsattpar och hon anser som regel att det är att förneka förnuftet om man skulle känna en högre, översinnlig verklighet. Istället är förhållandet det motsatta.

Människan är i skapelsen underställd en hierarkisk ordning vars jämvikt hon ej ostraffat rubbar. Men hon är samtidigt ett centrum därför att hon ensam har en odödlig själ och hon har tilldelats en andlighet som ger henne medvetenhet om alltings gudomliga upphov. Hennes makt över jorden är ett gudomligt uppdrag, men med givna gränser ty hon är ju både jordevarelse och evighetsvarelse. Hennes makt kan endast utövas inom formernas värld, den värld av vilken hon också är en del. Men delen kan inte bli mer än sin upphovsman. Hennes förnuft äger heller inte ljuset utan bryter det endast som ett prisma, speglar den översinnliga verkligheten. Människan har en fri vilja att välja, men friheten vinnes endast genom underkastelse under den gudomliga allmakten. Detta är det paradoxala: underkastelse i jordisk mening ger frihet i överjordisk mening. Att människan kan känna skuld är just ett medvetande om hennes existentiella ofullkomlighet men skuldmedvetandet är också tecken på hennes höghet i den skapade ordningen. Hon har en enastående ställning i skapelsen genom att på en gång få leva i det jordiska och det gudomliga. Så blir hennes uppgift att dels förvalta jorden under Guds suveränitet, dels förverkliga det gudomliga som finns inom henne själv för att sedan återförenas med Gud.

Ordet "tro" har en dålig klang hos den moderna människan. Men föreställningen om vad tro är är torftig och falsk. Den sekulariserade nutidsmänniskan vägrar att passera den gräns som hennes rationella resurser, hennes sinnen, dragit runt hennes tillvaro. Här baserar hon åter sitt tänkande

på gamla dogmer — i detta fall från 1400-talet, då Occam presenterade sin tes om att orsak och resultat är obönhörligt skilda åt och Guds skapelse därför omöjligt kunde veta något om Gud. Det kan därför omöjligt finnas kunskap om den översinnliga världen — endast "tro". Occam krossar också den kosmiska helhetsbild som till dess funits och splittrar världen i sinsemellan oberoende smådelar. Ingenting har varit mer ödesdigert och är mera falskt än denna splittring av människans liv i två världar: trons och vetandets. Sanningen är istället som Augustinus sagt: utan tro ingen kunskap.

Då den enskilda människan strävar till full frihet, emancipation, vill hon upphäva den skapade ordningen och denna rubbning inträder i första hand inom henne själv, därför att hon mikroskopiskt är en avbild av hela skapelsen. Jämvikten i den skapade ordningen är garanterad, ej i yttre regler och världssystem, utan i människans inre hållning. Hon har i sitt inre, i sin egoism ett oerhört andligt kraftcentrum som ständigt vill göra uppror mot Guds allmakt. Detta måste hon ständigt bekämpa. Hon är med sin närvaro på jorden ett ständigt hot mot den kosmiska balansen. Djuret kan aldrig förfalla så som människan — hon ensam har förmågan att fördärva sig själv.

Jämvikten och skönheten i Guds skapelse angrips ständigt av människan. Det högindustriella samhället kännetecknas alltmer av en urbanisering som alltigenom bär fulhetens, disproportionens och sterilitetens prägel. Även konsten har fördärvats av sekulariseringen, frigörelsen från Gud. Parallellt med den industriella utplundringen av världens skönhet sker en utplundring av andligheten i konstens form — en oavbruten rörelse bort från skönheten. Industrielismens tekniskt rationalistiska värld är en gudlös värld. Därför ropas det nu på ett levande "kulturliv" som skall ge den mänskliga tillvaron något av den irrationella och emotionella rikedom som den tekniska högcivilisationen förintat. Därför söker nu också de politiska ledarna efter sådant andligt "fyllnadsgods" som skall ge glans och lyftning åt arbetsliv och fritid och mobiliserar också för detta ändamål konstnärerna, vilka ej är trögbedda. Med later som medicinmän utrustade med mystiska krafter skriker de fram för att bota tidens sjukdomar — blinda ledare för blinda.

Rastlöst rusar nutidsmänniskan fram genom en värld som om tillvaron vore ett händelseförlopp på en film och tror att denna hennes rastlöshet är liktydigt med liv — och att stillhet skulle vara död. Hon har förlorat all förtrostan, hon är full av misstro, hyllar misstron som princip. Det enda hon litar till är det egoistiska jaget och så blir tillvaron alltmer allas bevakande av alla.

Istället gäller det att söka det andliga förverkligandet, vägen till mitten, vägen till stillheten. Vi måste åter erkänna sådana fakta som försoning, som ingalunda är en pacifistisk akt utan som innebär besegrandet av allt som står i vägen för det andliga förverkligandet och övervinnandet av det som skiljer oss från vår nästa. Den är ett uttryck för en styrka som vågar lämna egoismens ankarplats och gå ut över sig själv i den meningen att en högre makt



Sedan urminnes tider har människorna använt växterna som botemedel mot olika åkommor; man har tillrett örttéer och brukat droger för in- och utvärtes bruk. Ända in i vårt sekel spelade örtmedicinerna en stor roll. Det har visat sig att växterna innehåller olika verksamma ämnen. Örtagubben har avlockat en del växter deras läkande krafter och skrivit ner sina rön i denna bok. Växterna kan bryggas som téer, men finns numera också att tillgå i extrakter.

**Femte upplagan,
26:te tusendet, nu utkommen**

8:35

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 —
113 51 Stockholm

erkänns och vi är beredda att möta andra människor i frid...

Ovanstående rapsodiska inblickar i dr Lindboms bok må tjäna som en liten översikt av det oerhört rika och djupgripande innehållet. Det är en bok som bör läsas av alla som oroas av dagens utveckling men främst av våra andliga ledare — eller de som borde vara det och också av politiker och samhällsvetare. Den ger ett helt nytt perspektiv över dagens brännbara frågor — ett evighetsperspektiv.

4.

Ang. naturväsen

Den av red. i förra numret av SEKLET utlovade artikeln om naturandar av vår medarbetare Henrik Nilsson har av olika skäl tyvärr måst överstå till nästa nummer.

Men då kommer den.

Två livsströmmar mötas

Det är fest varje gång ett nytt avsnitt av de bådas, Viktor Vallberg och hans hustru, dagböcker ramlar ner i redaktionens brevlåda. Allt annat får vika för avnjutandet av dessa bådas upplevelser under den första, spirande kärlekens dagar. Och här överlämnas det åttonde avsnittet, med förhoppningen att det är fler än Red. som gläds åt läsningen.

Den 13 juli 1905. Nu har jag (Viktor) och denna dag- och sagobok åter träffats — jag darrar nästan på handen, då jag nu åter skall skriva i den — men välkommen, välkommen, kära bok!

På samma gång jag som Paulus vill säga: "Jag förgäter det som är tillryggelagt", vill jag ock, när jag ser denna bok, säga med Runeberg: "Till flydda tider återgår min tanke än så gärna." Jag har läst igenom vår dagbok och jag erfar då något otusåligt. Jag ser hur livet, det hemlighetsfulla, outgrundliga skälver på varje dagboksblad — mitt och en annans liv. Det är två livsströmmar, som brusa och sjuda, stundom flytande i samma fåra, stundom skiljande sig åt, dock alltid nära varandra. — Så blir det med ens ett avbrott. Herdinnan sjunger en avskedssång till Östanå, till Sorsele, till hembygd och barndomshem. Hon går att stiga ombord på en farkost för att följa en sjömansgosse över ett stort hav. Sagan inträder i ett nytt skede.

De två livsströmmarna strömma fortfarande. De flyta nu genom ett stämningsfullt landskap. Det är såsom en stilla, drömfylld sommarnatt, när vinden icke rör ett blad, och genom vars färgrika skymning man skådar naturen såsom genom ett flor. Naturen är varken vaken eller sovande, allt är mättat med en aningsfull förbådan, en drömmande ro och med en bävande återhållen längtan efter den nya dagen, den nya gemenskapen.

Innan Hon ännu hunnit säga sitt farväl i nordanfjäll, var han redan ute på sin färd från hemmet i sunnanfjäll. Nu var han kommen till den sjätte dagen av sin färd och hon till sin fjärde dag. Han räknade timme efter timme, station efter station, var hon befann sig. Han visste, att hon kom närmare och närmare — för så vitt intet oväntat kommit emellan. Stunden kom 5,45 e. m. Hon var med. Ett skyggt, ett blygt, ett underbart möte! Ett möte för att följas åt mer eller mindre länge, dela ljuvt och lett. Vi kommo till Stockholm kl. 1 f. m., onsdagen den 21 juni. Ida och hennes föräldrar bodde Västmannagat. 32, jag bodde Bryggaregat. 5, hotell Hellman. På e. m. mötte vi mina anhöriga, som kommit från Eskilstuna. Fredagen den 23 juni skulle vigseln äga rum, men det var svårt att få en präst. Till slut fingo vi pastor Rehn, en glad och trevlig man. Fredag kl. 8 fick jag tillåtelse att hämta min brud till hotell Pelikan. Hon säger, jag var blek. Det var även hon. En minut, ett par ord, marschen ljöd. Vi kommo fram till kullerstolen röd. De stora kandelabrarna, de många blom-morna! Talet! Högtidliga, viktiga, oförgätliga stund! Tal, lyckönskningar, fotografering vid magnesiumljus. Hur glatt och trevligt vid supéen med kostliga tal och telegram! Det underbaraste var i alla fall den stund, då vi åkte till vårt rum på hotell

Pallas. Akturen borde ha varat längre. Huru mystiskt i halvdunklet! När det elektriska ljuset några gånger kastade sina strålar över min vitklädda brud, tycktes hon mig som en sagans prinsessa.

Lördagen voro vi på middag hos Idas moster Augusta Boman på Regeringsgat. 61. Kl. 6,45 voro vi vid stationen. Farväl! Risgryn regnade. Hur vackert var det överallt i midsommarens tid, men ock hur hett! Folk viftade från alla gårdar och backar. Vi hade en trevlig konduktör, som gav oss bra plats. På söndag ankommo vi till Helgum. Hur stilla och fridfullt där! I en björk vid sjön, till vänster om vägen till bryggan äro två förenade namn inristade, minnen från en av våra skönaste stunder. Det var varmt även denna dag. Det kändes lugnt att få vila ut fjärran från Stockholms buller.

På måndagen åkte vi med ångbåt till Utanede och från Edselebro till Ramsle. Där togo vi en promenad genom en vacker dal. Vi knäppte några plåtar på vår färd, tyvärr misslyckades de flesta (som vanligt på resor). Tisdag kommo vi till Bodum (åskan gick). Onsdag åkte vi vidare med hästskjuts till Dorotea, dagen därefter till Långsele. Fredagen den 30 juni voro vi hemma. Flaggan var hissad. För fjorton dar sen lämnade jag eremitaget och återkom nu med min hjärteväv.

Nu sitter Idalill i gröna rummet och skriver i vår dagbok. Härifrån ser jag hur den annars stormiga Arksjön ligger lugn. På andra sidan sjön ser jag hur snön lyser vit på Bastunäsfjällets topp, hur skuggspelet växlar på bergen. Risbäck är nu vårt sago-hem. Vi älska naturen här. För mig är det ingenting nytt, det är samma natur ungefär, som jag beundrat från barndomen. I går gjorde Viktor och jag en utfärd till Anders Jons, en gård på andra sidan sjön. Viktor ådagalade stor skicklighet som roddare. Vågorna slog mjukt och sjungande mot stäven och solen sken. När vi kommo fram till det gästfria folket, stod kaffepannan och sjöd ute på gården. "Det här är a'Ida förstår jag", sade Anders Jonsa. På en udde, som nu kallas Viludden, rastade vi på hemvägen.

Här leva vi ett idylliskt liv, något av vad vi drömde om under sagotiden. Nu är Viktor i sockenstugan, som Risbäckarna säga — och snickrar. Han är mästare i tusende konster: snickare, artist, poet, musiker, trädgårdsmästare, fiskare o. s. v.

Den första och andra juli, tredje bön-dagen hade vi kyrkhelg. Då kom det folk från alla avlägsna fjällbyar och ensliga torpställen och från lappkåtorna. Idalill var orgelnist i kyrkan, där det finns en ganska primitiv hembygd orgel. Mellan de mångahanda bestyren ha vi rott på Arksjön, fiskat, plockat blommor, läst o. s. v.

Gud har nu givit mig allt, vad jag önskat mig. Dock längtar jag ändå att en gång

Hillevi Lindahl

DET GRÖNA GULDET Möte med det kosmiska

Hillevi Lindahl har fått uppleva en hel del fenomen av översinnlig karaktär, fenomen av ett slag som alltmer börjar intressera seriösa forskare inom t. ex. det parapsykiska området. Dessa upplevelser har fört författarinnan ut på obanade stigar och nya, friska tankebanor. Hon har alltid haft en drift att söka reda på hur saker och ting verkligen förhåller sig. Det är sålunda mycket omfattande, självständiga forskningar som ligga till grund för detta arbete. Härigenom har förf. också kommit i kontakt med stora tänkare, bl. a. med Rudolf Steiner, vars åsikter på olika ställen i boken tas upp till behandling.

I denna bok påvisas bl. a. hur ett för den stora allmänheten i stort sett okänt, världsomspännande brödraskap arbetar för mänsklighetens utveckling mot ett högre kosmiskt medvetande. De mäktiga, okända krafter det förfogar över och de metoder de verkar genom gör att inte så mycket från dess verksamhet har kunnat komma till allmän kännedom. Men det kommer att bli av allt större vikt att mänskligheten får veta något om detta brödraskap och om det arbete det utför.

Den engagerande och levande framställningen gör läsningen både underhållande och spännande.

190 sid. 26:65

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

HOMEOPATISKA MEDEL

ÖRTAGUBBEN har förmånen att representera

Askersunds Tekniska Fabrik

Denna har under de 61 år den verkat tillvunnit sig ett alltmer stadgat förtroende, på grund av sina pålitliga tillverkningar.

Förteckning å homeopatiska läkemedel och prislista erhållas gratis.

få komma "hem". Måtte Idalill och jag få mötas där en gång! Hur skall ej det mötet bli! Aldrig frukta att skiljas! Aldrig sorg, aldrig möda, aldrig moln och natt — ty Gud själv är ljuset där.

Dagmar Vallberg-Jonsson

Lejonet

Lejonets tecken infaller under tiden från den 22 juli till den 21 augusti, alltså under en period som i naturen kännetecknas av den intensivaste solkraften. Trots att solen, som vid behandlingen av Kräftans tecken visades oss, under perioden 21. 6. till 21. 7 redan börjat vända sig igen, mot sitt lägsta stånd den 21 december, har dock sommarsens glöd under Lejonet uppnått sin egentliga höjdpunkt — marken är knakande torr och sädesfälten och ängarna gulbrända. Allting törstar nu efter regn, efter svalka. Men solen håller ännu jorden i sitt glödande grepp, solen vars strålar, såsom håren på lejonets huvud, sprider sig i alla riktningar. Denna zodiakperiod är, med andra ord, karaktäriserad av årets största solglöd. Och markerna tycks ofta likna en öken. Borde det inte här ligga nära till hands att då likna solen vid ett lejon, öknens mäktiga konung...

Sfinxen som Lejonets symbol

I gamla Egypten symboliserades Kräftan genom en skalbagge, den s. k. heliga skarabéen. Orsaken härtill var att skarabéen ägde den egenskapen att rulla lerkulor, som ofta blev många gånger större än själva skalbaggen. Skarabéen blev därmed till en kosmisk symbol — den stora solhjulsrullaren. Under Kräftans tecken kunde solen inte växa mera, men det var först under Lejonets symbol som den blev effektivast, även om den, osynlig för människan, faktiskt redan hade anträtt sin nedåtgående bana, mot dödsriket.

De gamla egyptierna, såsom man ju brukade kalla dem i skolan, var ett folk som var utomordentligt uppfinningsrikt när det gällde att hitta på nya symboler. Är det att undra på att det just skulle vara de som byggde världens största skulptur — sfinxen, en kombination av lejonets kropp och ett mänskligt ansikte! Vad måtte de egentligen ha menat med sin sfinx? Frågar sig nu kanske en och annan läsare. Det måste väl ha funnits någon idé bakom en sådan gigant! Som vi vet har ju sfinxen en längd på 78 meter och en höjd på 22 meter. För de flesta av oss har sfinxen alltid förblivit en gåta, medan egyptologerna brukar tala om en lejonmänniska, alltså en människa som förvandlats till ett lejon, eller tvärtom. Det finns nämligen inga papyrer från dessa gamla tider som kan berätta någonting om meningen med denna titan där ute i öknen, endast en vag antydning om att sfinxen skulle ha byggts under farao Chefrens tid, dvs. omkring år 2550 f.Kr. Ursprungligen höll sfinxen ett litet tempel mellan sina tassar och var färgad — kroppen var röd och den kungliga huvudbonaden vit. Nu är både färgerna och templet försvunna och en stor del av sfinxens ansikte har stympats, av mamelucker som använde det som måltavla vid sina artilleriskjutningar, då ju araberna, som bekant, i sin religion inte tål några avbildningar av en gudom, varken i papper, trä eller sten. Den enda skriftliga antydning om att farao Chefren skall vara

sfinxens byggmästare, finner vi på en stentavla från farao Thutmosis IV tid, alltså hela 1400 år senare, en tavla som nu står mellan jättens väldiga tassar. Men om Chefren var den verkliga byggherrn betvivlar faktiskt t. o. m. en egyptolog som J. H. Breasted. De flesta är av den uppfattningen att denna titan är mycket, mycket äldre än det, alltså äldre än 4500 år. Somliga lägger dess byggnation t. o. m. tillbaka under Kräftans och Lejonets zodiaktecken, vilket skulle motsvara omkring 12.000 år...

Kheopspyramidens andliga mening

Men bortsett från sfinxens skapelsetid kan vi konstatera att kombinationen mellan en djurkropp och ett mänskligt ansikte måste ha betytt någonting för dem som konstruerat den, symbolisera någonting religiöst, såsom alla stora byggnadsverk på dessa gamla tider. Hans Sterneder, vars astrologiska tolkningar vi i denna astrologiska serie i huvudsak följer, är av den uppfattningen att sfinxen inte är någonting annat än människans inre kamp för befrielse ur djurstadiet, mot ett förmänskligande alltså. Sfinxen är, menar han, en symbol för människans strävan att övervinna det jordiska medan den stora pyramiden å sin sida symboliserar själva uppnåendet av den andliga världen. Människan som alltså är bunden av materialen kämpar för sin befrielse och vill övervinna det jordbundna, det materiella, strävande mot det andliga. Det är således en kamp mellan ande och materia vi här har att skaffa med, befrielsen ur de jordiska bojorna, där människan försöker resa sig ut över djurrikets stadium. Den som äntligen lyckats härmed har förtjänat att få tillträde till den andliga världen, vilken symboliseras av pyramiden. Och det är lejonmänniskan, den *kungliga människan*, som äntligen efter stor möda och ett långt sökande uppnått detta stadium. (Som bekant är det ju lejonet som tidigare brukade symbolisera konungen, kraften och makten). Lejonmänniskan har alltså betvingat den jordiska världen, övervunnit den, och nått fram till det andliga, till pyramidens helgedom, således uppnående enheten, harmonin, gudomen.

Greve Arnold Keyserling presenterar i sina skrifter en liknande uppfattning som Sterneder. Även för honom är den Stora Pyramiden ej någon vanlig gravkammare, utan en symbol. Farao Cheops intog efter sin död det stora byggnadsverkets geometriska centrum, vilket skulle betyda att det lyckats honom att finna nyckeln till sitt medvetande och till odödligheten. "Lyckas det för människans högre själ, "ka", att kuva den lägre själen, först då kan övergången lyckas," alltså övergången från det jordiska till det andliga. Var och en som själv klättrat genom de trånga gångarna, ofta krypande på sina knän genom halvmörkret, mot faraons hemlighetsfullt dolda gravkammare i pyramidens geometriska centrum vet att vägen dit inte är lätt, såsom det ju även alltid är fallet när människan försöker finna vägen från sitt jordiska,

sitt djuriska, sitt materiella stadium mot det andliga, det inre ljuset, nyfödelser.

Vi har uppehållit oss litet längre vid den egyptiska mytologin i samband med Lejonets zodiaktecken då vi har ansett den vara av djupaste betydelse för människans andliga väg. Och slutligen skall ju hela astrologin i sin djupaste mening inte vara någonting annat än en vägvisare mot den andliga befrielsen, den andliga nyfödelser.

Alla som rest omkring litet i Europa t. ex. lejonfontänerna i Alhambra, Sevilla och i Bergamo vet att man här och där brukar anträffa lejonskulpturer där vatten sprutar ur bestens käft. Vi har kanske då ställt oss frågan vad detta egentligen innebär. Det är inte många som då anar sig fram till att symboliken faktiskt härstammar från Egypten. Där började nämligen Nilen stiga när solen stod i lejonets tecken, så att det vattenspyende lejonet inte var någonting annat än en fruktbarhetssymbol.

Lejonets Zodiak i Gilgamescheposet

I den assyrisk-babylonska mytologin var det guden Tamuz (motsvarande den sumeriska Dumuzi) som symboliserade Lejonets zodiaktecken. I en hymn från Assur heter det: "Min motståndare (Tamuz), ditt tecken är Lejonets". Den gammalbabylonska månaden, då Lejonets tecken härskade över allt, kallades efter gudomen för Tamuz. Härmed kännetecknas då föreställningen om solens begynnande nedgång mot dödsriket i Lejonets tecken. Och dess resultat är, att allt liv på jorden upphör, antyder de babylonska sägnerna. Men allmodern Ishtar är barmhärtig och befriar äntligen Tamuz ur helvetet igen (dvs. Skaparen låter efter den 21 december solen födas på nytt ur sitt mörka rike, dit hon gått till vila under den långa vintern). Allmodern Ishtar själv stiger ned i helvetet, sökande sin älskare, Tamuz, för att åter hämta honom upp till de levandes krets. Vilken härlig mytologisk antydning... Man tänker ovillkorligen på Dantes Inferno eller på den grekiska mytologins Orfeus och Euridike.

Även Gilgamescheposet berättar om Lejonets zodiakperiod. Här talas det om en dröm som Gilgamesch vän Eabani haft. Han drömde att han och hans vän hade stått högt uppe på krönet av ett berg, som plötsligen hade börjat sjunka. Gilgamesch själv är ju, som bekant, den gammalbabylonska solguden och här har han, i sällskap med sin vän, som symboliserar naturen, kommit fram till toppen av sin bana, solens väg genom rymden, för att nu börja sjunka igen, mot dödens rike. Solen står m. a. o. här, på bergets topp, i Lejonets tecken.

Lejonet i Grekland och på Kreta

I den grekiska mytologin är det Herakles som berättar om människans kamp med ett lejon, kanske även här med samma grundmotiv som hos egyptierna. Herakles första arbete, som ålagts honom av gudarna, var, som bekant, att kämpa med det nemeiska lejonet. När solen i det gamla Grekland hade trätt in i Lejonets tecken ägde de s. k. Nemeiska Spelen rum. Med dessa spel brukade nämligen grekerna inviga det nya året. Här har vi faktiskt en parallell till många andra myter, där också en ny början, t. ex. ett nytt år, invigdes i Lejonets tecken. Här

började alltså zodiaken med Lejonet och inte med Väduren, som hos de flesta antika kulturerna. Solen anträdde med andra ord här sin bana i zodiaken i Lejonets tecken, för att sedan fortsätta med Jungfruns och Vågens zodiak. Lejonet identifierades även här med solen, men eftersom solen för dessa kulturer var det högsta, skulle allting därmed även börja med solen, utgå ifrån den. Ett av folk som på det viset, liksom i vissa delar av Grekland, inledde zodiaken i Lejonets tecken var sumererna i tvåflodslandet.

På Kreta finner vi ett annat exempel för lejonkulten i mytologin. Det är på den s. k. Zevsskölden från Idagrotten, från 800 talet f.Kr., vi ser en gud som håller fast ett lejon med sina utsträckta händer. Att lejonet symboliserar Zevs, den högsta gudomen, visar två bevingade kureter, mansgestalter av assyrisk typ, som står vid gudens båda sidor. Det var kureternas uppgift att genom sitt skrikande överrösta Zevsbarnet inne i grottan, för att beskydda det för sin fader Kronos' förföljelse. Kronos trodde sig ju ha ätit upp alla sina barn, inklusive Zevs, men Zevs hade genom modern Rhea räddats därigenom att hon gav Kronos en sten att sluka. När nu Zevs dyker upp bland de två larmande kureterna på skölden så är det en antydning om gudomens ljusnatur. (Man brukade nämligen i många länder vid sol- och månförmörkelser slå larm, för att därigenom rädda ljusväsendet från odjurets gap, som annars hade slukat det. Närvaron av de två kureterna antyder dessutom, att Zevs håller på att förbereda sig för sin maktställning som härskare på Olympen och att hans fader och fiende således ännu är vid liv.) Kan inte möjligtvis hela denna eventuellt symbolisera solens kamp mot det påträngande mörkret? — Gudomen Zevs som håller upp lejonet — solens symbol — försökande att skydda det mot Kronos, tidens, gap? — Och i Mykenä fick man passera huvudporten till konungaborgen som smyckades med två stora lejon... Var det, möjligen, bara en makt-symbol?

Ett ytterligare exempel för lejonzodiaken i den grekiska mytologin finner vi på den s. k. Nestorringen. Världsträdet på ringens sigill är helt kalt. Trädets stam och tre mäktiga grenar låter en tänka på zodiakens fyra grunddelar — våren, sommaren, hösten och vintern. I den övre högra delen ser vi ett liggande lejon. Världsträdet, det nordiska Ygdrasil, och lejonet tyder på att det här är fråga om en zodiaktydning, där solen har uppnått sitt högsta läge medan naturen runtomkring, det stora trädet, har torkat bort, såsom vi i inledningen interpreterade naturen under Lejonets tecken. Man måste här ovillkorligen tänka på Johannes-Apokalypsens: "Och han visade mig livsträdet vid floden, som tolv gånger bär frukt och som varje månad ger av sin frukt..." Samma världsträd förekommer ju även i Kalevalaeposet i Finland, där det dock nämns i dubbel gestalt, symboliserande polariteten, sol- och månträdet, där guden Väinämöinen ber smeden Ilmarinen att smida en ny sol och en ny måne som sedan sätts på toppen av var sitt träd. (Solen står ju i zodiaken i Lejonets tecken, medan månen föreligger i Kräftans).

Vi skulle här även kunna nämna Israels 12 stammar (åter samma tolvtal som hos

de tolv apostlarna, Herakles 12 stordåd, de tolv zodiaktecknen, de tolv månaderna, människans sju tolvåriga livsperioder osv.) där lejonet var Judas symbol, Simsons kamp med lejonet, där lejonet besegrar (Simson stötte på lejonet medan det var på väg mot Thihnath — mörkrets rike —. Och Simson befann sig på sin väg till den filisteiska flickan, som han ville gifta sig med...). Vilken djup symbolism: Simson besegrar lejonet, solen, som var på väg mot dödens rike, mot vintersolståndet, och träffar en flicka han vill gifta sig med = Jungfrun, det nästa zodiaktecknet efter Lejonets... Slutligen kan här även myten om den Heliga Graalen i Europa omnämnas, de tolv riddarna vid kung Arthurs hov som under Lejonets tecken söker lösningen på livets gåta. Det är inte bara Hans Sterneder, Arnold Keyserling och Dimitri Mereschkowski som är av den uppfattningen att det var det sagoomspunna Atlantis som var den egentliga hemvisten för den undergångna solkulturen under Lejonets zodiaktecken.

De magiska talen 7 och 12

Lejonets tidevarv i zodiaken inföll under tiden 10.100—12.260 år f.Kr. Varje zodiaktecken sträcker sig, som redan påpekats, ut över 2160 år. Vilket märkvärdigt sammanträffande att allt syre förnyas under 2160 år, medan kolsyran å sin sida förnyas varje 300 år. Multiplicerar vi dessa 300 med sju kommer vi fram till 2100... Även här råder alltså, som i hela naturen och hela det mänskliga livet, dessa magiska tal 7 och 12. Vi har ju i våra tidigare översikter i denna serie sett att zodiaken består av tolv tecken och det mänskliga livet av tolv sjuåriga perioder, där varje sådan period bildar en enhet. De sju åren under Vädurens tecken kännetecknar vår barndom, de nästa 7 åren, alltså de till vårt fjortonde år, under Oxens tecken, vår markantaste uppväxttid, att Tvillingarnas tecken kännetecknar människans könsnognad, Kräftans symbol, som infaller under vårt 21—28 år, fortplantningen och Lejonet, som vi i dag behandlar, å sin sida den mänskliga viljans och kraftens höjdpunkt — åren mellan 28—35. En mänsklig utvecklingsperiod om 7 år motsvarar å andra sidan en månad i växtens liv och tolv sådana växtens födelse, liv och "död", för att under nästa Vädurstecken åter bryta fram ur jordens mörker och, såsom solen, födas på nytt. Och hos människan förnyas samtliga celler under en sjuårsperiod.

Död och förnyelse och ånyo förnyelse och död — hos människa, växt och djur — i rytmiska sju- och tolvårsperioder där t. o. m. kolsyran och syret självt är underkastade samma höga kosmiska lagar... Varje 2160 år förnyas, som vi såg, allt syre och varje period om 2160 år träder ett nytt zodiaktecken fram i det eviga kosmiska kretsloppet... Och solen själv byter sitt läge 12 gånger om året, därmed givande oss tolv månader, såsom zodiaken ger oss 12 tecken såsom hela vårt liv, alla religioner och kulturer präglats av under människans tid på denna jord.

Skeendet i naturen under Lejonets tecken

Vad är det nu vi upplever under Lejonets zodiakperiod i naturen? Vi såg att växtens

fjärde livsstadium var befruktningen, dvs skapandet av nytt liv. I den femte perioden mognar växten under den glödande solens inverkan. Naturen själv koncentrerar sig dock under denna femte period i huvudsak på det nya livet och tycks glömma bort modern. Hos växten är det sädeskornen som bildats i frukten vilka nu tagas under skapelsens särskilda beskydd, dvs livet som gror i sädeskornet. Härtill krävs det en väldig kraft, från moderväxtens sida, vilken nu är på höjden av sin egen kraft och är försedd med säv som aldrig förut under sitt tidigare liv. Det nya livet drar nu en stor del av all denna kraft till sig, för att existera och för att växa. Denna självhållande kraft är, som Sterneder så kännetecknande uttrycker det, mäktig som lejonets styrka. Således innebär detta växtens femte stadium att det är moderväxten som skall ge kraft, medan det nya livet tar kraft från den.

Samma fenomen äger rum hos djur och människa. Även här är det modern som ger kraft till det nya livet i sig, en energimängd som skall hjälpa det nya livet tränga fram ur mörkret mot livets ljus. Och människan står, som vi redan sett, under denna sin femte zodiakperiod på höjden av sin kraft, mellan det 28 och 35 levnadsåret. Av själva havandeskapet tillbringar människan de tre första månaderna av sitt liv i vattnet, urhavet som allt liv ursprungligen kommit från — liknar således helt och hållet amfibierna som andas genom sina gälar. Den andra tremånadsperioden är luft-tiden, då människan stänger gälarna och ansluter sig till placenta-cirkulationen och den tredje perioden, det avslutande stadiet i vår utveckling till människa, är den jordiska epoken då benstommen bildas. Det groende livet upplever således såväl urhavet, kosmos och jorden under sin skapelsetid. Kraftivandet genom modern sammanträffar alltså astrologiskt sett med solens kraftgivande i Lejonets tecken. Och kraftgivandet genom modern i graviditetens första tremånadsstadium sammanfaller med solens kraftgivande verkan i Lejon-zodiaken. Vi skall längre fram, i Jungfru- och Vågavsnitten behandla graviditetens andra och tredje stadium.

Lejonets Zodiak — nyckeln till anden

Vi såg att människan under Lejonets tecken, åren mellan 28 och 35, i människolivet, står på höjden av sin fysiska kraft. Men ett verkligt "lejon" kan människan först bli då hon har övervunnit sina tidigare andliga utvecklingsstadiet, att hon m. a. o. har befriat sig från sin mäktiga egocentricitet och från materialismen, den starka bundenheten vid det jordiska och nu, i Lejonets tecken, har mognat till den kosmiska insikten av livets och dödens mysterium, funnit nyckeln till sitt andliga liv. De flesta förblir dock för alltid, både andligen och psykiskt, bundna vid människolivets andra utvecklingsstadium, alltså i Oxens tecken som fånglar henne vid materiens bojar. Vi ha ju tidigare sett att människan i Vädurens och Oxens tecken ännu var helt materiabunden, medan hon i sitt tredje utvecklingsstadium, under Tvillingarna, vaknade psykiskt och börjar förstå att livet är bipolärt, att det inte bara existerar ett Jag utan även ett Du. Denna aning bekräftades sedan

under Kräftans tecken, då anden föddes. Men nu, på höjden av sitt liv, såsom solen, gällde det att gå ännu ett steg vidare — mot kulminationen av sin fysiska och andliga kraft, där viljan föds, den medvetna viljan att efter medfödda anlag söka vägen mot det stora ljuset, det stora förändligandet — ja, Gud. Och att lära känna sig som en del av denna gudomliga urmakt, finna vägen till harmoni med det eviga, därmed övervinnande demonerna, de mörka makterna i sig. Det är alltså nu det gäller att förverkliga den kosmiska urkraften i sitt liv. Nu gäller det att börja tämja sin Eros låga genom viljans makt och att söka vägen till etiken, stående på livets höjd. Det är nu det gäller att börja skänka andra en del av sin inneboende andliga kraft, börja visa andra, som ännu söker, som ännu står i mörkret, vägen.

Vad betyder Lejonets tecken?

Såsom avslutning skall vi nu åter låta Hans Sterneder dechiffrera detta nya zodiaktecken för oss, Sterneder som under långt livs sökande funnit nyckeln till astrologins stängda portar.

Som bekant består Lejonets tecken av en ring från vilken en mäktig båge svänger sig uppåt, för att sedan åter sjunka, och ännu en gång resa sig på nytt. Vad måtte detta nu betyda? Några av oss vore kanske frestade säga att tecknet faktiskt uppvisar en viss likhet med ett lejonhuvud och dess mäktiga man, men våra förfäder som en gång för mycket länge sedan konstruerat denna symbol lade nog en något djupare mening i symbolen, som vi skall se.

Vi har ju redan tidigare, i Oxens och i Kräftans tecken, sett ringar som ringen i Lejonets tecken och vet att ringen i Oxen symboliserade den nyfödda människan som sträckte sina armar mot allt, längtande efter föda och vi minns också att armarna där interpreterades som en skål, som väntar på att fyllas. Ur Kräftan vet vi att de två små ringarna symboliserade mannen och kvinnan, som söker vägen till varandra, för att från den tidigare tvillingpolariteten bli ett, ett nytt väsen. Detta nya väsen ser vi nu här i Lejonets tecken. Ringen, cirkeln, kännetecknar ju enheten, ett nytt väsen. Och från denna mindre ring sträcker sig nu i en stor båge en större båge uppåt, mot allt = det nya väsendet söker sig alltså till solen, till den kosmiska urmakten, för att från henne emottaga ny kraft för sin tillväxt och för sin andliga utveckling. Här är solen den stora modern som skall ge det lilla barnet kraft. Men den sista delen av den stora bågen då? frågar vi nu. Vad skall det då vara? Här säger oss Sterneder åter mycket träffande att det nya väsendet, som nu fått sin föda från modern (resp. solens urkraft) nu med alla medel försöker hävda sig självt, vilket här antyts med den uppåtgående båglinjen. Det är alltså fråga om självhävdelsen som på det viset ger sig till känna. Och ännu mera koncentrerat uttryckt: den nya människan, som sträckt sig mot solen, livets urgrund, mot Gud, är alltså ständigt ånyo i begrepp att söka nya krafter, fysiska, andliga och själsliga, från Skaparen.

Detta femte zodiaktecken, som står under solens beskydd, har astrologin tilldelat elden som element, solens väsen. Vi vet att de

Ur den stora lyriken . . .

Midsommarnatten

Retande flicka! ack alltså du skänker
icke en kyss åt din älskare mer!
Sorglös i handen din panna du sänker,
blundar vid älskarens sida och ler.
Räds, o förtjuserska! timmarna ila —
tagom i flykten de skyndande fatt!
Lång blir i griften vår ensliga vila.
Varför ej vaka en midsommarnatt?

Öppna ditt blåa, förtroliga öga!
Lyssna till vaktelens höjudda sång!
Skåda hur Cynthia ställer bland höga
vandrande skyar sin drömmande gång!
Kalkarna öppnar ju ambraviolen.
Nattfjäriln glättigt kring tjuserskan far.
Fritt var, o flicka! min törnros i solen,
ack, men i månsken min Hesperis var!

Dagrandens strimma i öster jag röjer —
vakna, o älskade! natten är kort.
Guldlockigt huvud snart morgonen höjer,
jagar den rodnande kärleken bort.
Natten i silver förbyter sin svärta,
stjärnorna blekna kring himmelens rund.
Läppar mot läppar och hjärta mot hjärta
firom den rosiga morgonens stund!

Erik Johan Stagnelius

fyra tidigare tecknen, Väduren, Oxen, Tvillingarna och Kräftan kännetecknades av elden/Väduren/, jorden/Oxen/, luften/Tvillingarna/och vattnet/Kräftan/, så att vi ånyo under våra jordiska vandring träder under eldens inflytande.

Och hur har nu, äntligen, astrologin kännetecknat den människans väsen som fötts under Lejonets tecken? Svaret är att de under detta tecken födda är solbarn. De äger en stor självbehärskning, är ofta mycket beslutsamma och äregiriga personer som gärna för befäl men som samtidigt visar en stor generositet. Lejonnaturen visar stort förtroende och söker sig mot höga mål, höga ideal, sökande vägen mot fullkomlighet. Det är, under positiva astrala aspekter, aristokratiska naturer som utstrålar vördnad. Det är då människor med ett stort hjärta, som man gärna tyr sig till. Lejonnaturen har en filosofisk läggning, älskar i hög grad naturen och utstrålar ett starkt självmedvetande, en utpräglad storsinhet. Den har ett gott förstånd och uppvisar en hög grad av mod.

Etymologiskt tolkas ordet lejon med det indogermanska ordet lev som är liktydigt med liv. (Gammaltyskan brukade säga lev för lejon). Lejonet och livet, solen och livet identifierades här alltså. Vilket underligt sammanträffande . . .

Frithjof Hallman

MINALKA

I Aret Runt nr 14 1970 återges ett uttalande av Alma Nissen, innehavare av Brandals Hälsohem om detta medel:

— Jag har nu prövat MINALKA mer än ett år. Eftersom jag genast upptäckte förbluffande goda resultat, ger jag det nu till samtliga patienter. Jag betraktar MINALKA som en ren sensation. Svenska läkare är personligen välkomna till mitt hälsohem för att med egna ögon konstatera vad denna enkla mineralblandning åstadkommit.

MINALKA säljes i påsar om 360 piller. En dosering om 2—4 piller dagl. kan vara lämplig. Bruksanvisning finns å påsen.

pr påse 19:—

ORTAGUBBEN

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

Astma

Astma (Asthma) är en särskild form av svår andnöd, som uppträder periodiskt eller åtminstone är underkastad periodiska stegringar. Den uppträder ofta om nätterna, då den sjuke plågas, så att han vaknar och måste sitta upp. Andnöd och mer eller mindre slemavsöndring hör ofta till. De tre karaktäristiska formerna är *Bronchial astma*, *Nervös astma* och *Cardial astma*.

Bronchial astma är den vanligaste formen. Den uppträder i de flesta fall såsom mer eller mindre plötsliga försämringar i form av andningsbesvär. Anfallen sätter ofta in under natten, då pat. vaknar med en stark känsla av ångest och beklämning. Andnöden ökar, huden blir blek, ej sällan kallsvett. Pipande andningsljud. Vid långvarig astma föreligger risk för lungutvidgning (emfysem) med alla dess följder.

Nervös astma kan ha sin grund i oregelbunden verksamhet av andningsorganen med frånvaro av patologiska förändringar i luftvägarna.

Cardialastma är ett vid vissa hjärtsjukdomar förekommande sjukdomstillstånd, där svår andnöd är huvudsymptomet.

Man kan ofta bota astma med homeopatiska medel, barn och yngre personer ganska lätt ibland. De som lidit länge av detta besvär kan vara svåra att få friska igen; här till kan behövas årtal.

I litteraturen finns en hel del medel upptagna, som kan häva eller åtminstone lindra sjukdomen. Alla dessa medel kan inte tas med här. Vi gör ett litet urval som kan prövas, om indikationerna stämmer.

Aconitum. — Rött ansikte, stirrande ögon. Kan endast tala i korta satser. Pulsen hård. Känner ängslan och oro. Doser: 6 pill. 4 ggr dagl. und. några dagar, sedan 2 ggr dagl. en vecka. Om märkbar förbättring inträder högre pot. efter en månad.

Alumina. — Långvarig torrhosta som är värst om morgnarna och slutar med obetydlig, vit slemavsöndring. Dos: D 200, 10 gr. 1 moccagead varannan dag.

Ambra gris. — Anfall av spasmodisk hosta. Andnöd med väsande ljud i bröstet. Medlet passar bäst för magra, nervösa kvinnor och även för äldre personer i allmänhet. Dos: Börja med D 6. (se und. *Aconitum*.)

Aralia rac. — Hosta sedan pat lagt sig på kvällen. Besvärlig inandning med väsande ljud. Dos: Här kunde det vara bäst med D 3 i tinct., men då detta ej kan erhållas annat än mot rec. av läkare kan D 6 försökas. (se und. *Aconitum*.)

Argent. nitr. — Rent nervös astma. Kramp i andningsmuskulaturen med stor andnöd. Dos: D 12 bör försökas. 10 pill. lösta i ½ glas vatten. Drick klunkvis med ½ tim. mellanrum. Efter en vecka bör man veta om medlet hjälper. Sedan högre pot.

Arsenicum. — Periodisk astma som uppkommit efter genomgången lufttröskatarr eller lunginflammation. Sämre efter midnatt, måste sitta uppe eller böja sig framåt för att kunna andas. Bättre av värme, sämre i fuktigt väder och av kyla. Dos: Börja med D 6.

Arsen. jod. — Höastma och hösnuva. Dos: D 12. 6 pill. 3 ggr. dagl. varannan vecka. Om förbättring inträder kan kuren fortsätta i två mån. Sedan något följamedel.

Belladonna. — Bäst för barn och nervösa kvinnor som har tendens till kramp. Förträngning av struphuvudet och hotande kvävning vid beröring av struphuvudet. Anfallsvis påkommande torr hosta under natten. Dos: D 12. Kan intagas som föreg. medel.

Bryonia. — Akut astma, försämring av alla rörelser, i värme och av att tala. Stickande smärtor i högra brösthalvan, ökas av rörelse. Lämpligt medel att ta efter *Ipec.* Dos: D 12. Se tidigare anvisn.

Carpo veg. — Passar äldre, mycket försvagade personer. Stort behov av frisk luft. Dos: D 30, 6 pill. 2 ggr dagl. varannan vecka. 10 gr. kan räcka att ta in, sedan högre pot.

Cuprum met. — Spasmodisk astma. Häftiga anfall som kan räcka i timmar. Krampartad förträngning av strupen, ansiktet blir blått och komvulsioner hota. Kräkning efter attackerna. Dos: Försök D 30. Intages som i föreg.

Grindelia. — Ymmig upphostning av segt slem. Inandning lätt, utandning mödosam. Svårt att andas i liggande ställning. Andningen ser ut att vilja upphöra då den sjuke faller i sömn. Dos: D 6. Tag in som är beskrivet und. *Aconitum*.

Ipecacuanha. — Astma hos feta och muskelslappa personer. Känslig för kall luft. Sämre av minsta rörelse. Besvärlig utandning. Hosta, men ingen upphostning. Egenomligt flämtande andningsljud. Hostan slutar ibland med kräkningar, vilket lindrar. Efter en del förf. av homeopatisk litteratur lär medlet passa i växling med *Arsen. alb.* *Bryonia* är annars ett gott följamedel. Dos: D 12, till att börja med.

Kali bichrom. — Segt, trådigt slem, som är svårt att få upp. Luftvägsutvidgning. Metalliskt klingande, hackande hosta. Dos: Börja med D 6. Medlet kan vara lämpligt att ta i upp till CM pot. Prova gärna olika pot., men fortsatt inte länge med samma. Om medlet är det rätta så inträder förbättring rätt snart.

Lycopodium. — Väsende andning under dagen, sämre i frisk luft. Slemtrassel i bröstet. Gasbildning i samband med gastriska rubbningar. Sämre av att ligga på rygg, under sömnen och vid varje ansträngning. Dos: D 30 2 ggr dagl. i 7 dagar, uppehåll i 3 dagar och upprepa samma igen. 10 gr. skall räcka.

Silicea. — Osund konstitution. Spasmodisk hosta. Tål ej drag i nacken. Kall hand- och fotsvett. Dos: D 30. Intages enl. tidigare.

Sulfur. — Ett medel för ljusa, skrofulösa personer med torr hud. Hostar upp mängder av slem. Hostan åtföljs av kvälningar och kräkningar. Varm hand- och fotsvett. Lindring av att hålla fötterna utanför täcket, på grund av hetta i fotsulorna. Dos: Börja med D 6. Betr. intagning — se tidigare.

Den som varit olycklig att drabbas av

Charlotte Leopold
von Arenstorff

ÄLSKA VÄRLDEN

Förf. ger intressanta glimtar från

sina mediala kontakter med den värld som sträcker sig bortanför sinnelivets gränser. Hon besitter i hög grad förutsägelens gåva, vilket hon här ger exempel på, dessutom redovisar hon många upplevelser hon haft genom sin klärvoajanta förmåga. Den ton och grundstämning som genomsyrade hennes föreg. bok "Manna från Himlen" dröjer ännu kvar även här, jämte en mild och försynt levnadsvisdom.

Här finns också några intressanta kapitel und. rubr. "Telepati och tankekraft" och "Klärvoajans och telepati". Läsaren skall säkert finna en hel del av intresse genom att läsa om hennes funderingar och kommentarer kring mötet med "Siaren". Bo-Hjalmar Fagerström har tecknat och signerat omslaget.

En pocket-bok.

9:45

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

NI SOM HAR EN BRINNANDE LUST

att gynna SEKLET med Er pren.-avgift, men ännu ej "kommit Er för", det är för Er som ineliggande inbetalningskort är avsett. Ännu fattas mycket innan gluggarna är täckta.

Till Er som redan insänt avgiften, och även gåvor, frambär Red. sitt varma tack. Ge kortet till någon annan, som är lika ivrig som Ni har varit att få sända in sin pren.-avgift.

denna sjukdom bör hålla sig torr och varm om fötterna och söka undvika att bli förkyld. Förtär endast varma eller ljumma drycker. Kalla bad bör i allmänhet undvikas.

Dr Vogel har ett medel som saluföres här i Sverige under beteckningen *Amasano*. Det saluföres i fl. om 200 gr. Av detta skall man ta 1 tsk. 3 ggr dagl. Jag vet inget om detta medel, men dr Vogels preparat har fått ett gott rykte även här i landet, så det är kanske värt att pröva.

Här är endast några medel angivna, av vilka man kan välja ut något som bäst täcker det aktuella symptomet för att därmed få någon lindring. Men behandlingen lär få fullföljas med andra medel. Därför är det bäst att söka kontakt med någon som kan homeopatien, för att av denne få något råd om hur behandlingen skall fullföljas.

Pytagoras

I Nationalmuséet i Neapel kan vi se marmorbysten av Odysseus och Iliadens skapare, den store Homeros. I samma museum finner vi även ett antikt brons huvud av Pytagoras, som arkeologerna grävt fram ur Herculaneums aska. Båda porträtten är synnerligen realistiska. Medan emellertid Homerosbysten har blivit världsberömd och är avbildad i varje skolbok som behandlar antiken är det endast mycket få som i Neapelmuséets väldiga samlingar stannar invid Pytagorasbysten och ens vet vem som här har avbildats. De som rest i Tyskland har kanske upplevt träskulpturen av Pytagoras i domkyrkan i Ulm och en och annan Frankrikesenär har kanske även kastat en blick på Pytagorasstatyn vid konungaportalen av katedralen i Chartres. Medan Neapelskulpturen endast visar Pytagoras byst, med den vises huvudbonad, ser vi honom spela på ett antikt musikinstrument på Ulmskulpturen och på Chartreskatedralens skulptur syns han sitta och skriva med sin vänstra hand, försjunken i djup koncentration. Dessa tre är samtidigt de tre mest kända Pytagorasavbildningarna som existerar. Men trots detta kan man inte ens med någon tillnärmelsevis visshet hävda att Pytagoras verkligen liknade någon av dessa bildstoder. Rättar man sig efter Herculaneumbysten så syns han ha varit en kraftfull man, med nästan atletiska drag, stora ögon, en fårad panna och en näsa och haka som tycks tala om energi medan hela denna fysionomi dock andas en atmosfär av sorgsenhet, kanske det som Unamuno försökt att tolka som den tragiska livskänslan.

Hans liv

De flesta Pytagorasforskarna är av den åsikten att P. föddes vid tiden för den 49:e olympiaden, d.v.s. mellan åren 580 och 577 f.Kr. och att han dött någon gång vid tiden för den 69:e olympiaden, vilket således skulle motsvara tiden mellan åren 500 och 497 f.Kr. Således torde han ha blivit omkring 80 år gammal. Mer än hälften av sin livstid ägnade P. åt att förbereda sig för sin stora uppgift.

Vi skall i korta drag skissera grunddragen av hans liv. Pytagoras kom till världen på ön Samos, vid Mindre Asiens kust. Det var många betydelsefulla gestalter som levde på den tiden. Solon, Thales, Jeremias, Anaximander, Pherekydes och Zarathustra var hans äldre samtida, medan gestalter som Heraklit, Aeschylus, Parmenides, Xenophanes och Buddha tillhörde gruppen av den då yngre generationen. Denna översikt gör det kanske något lättare för läsaren att överskåda tiden för Pytagoras levnad.

Under ledning av sin första lärare, Hermodamas, utbildades ynglingen i musik och dikt-konst, varav hans musikaliska kunskaper skulle spela en betydelsefull roll under hans senare liv. Därpå skickade fadern den vakne pojken till ön Lesbos, känd som hemort för den första stora diktaren av kvinnligt kön, Sappho. Här fortsatte filosofen Pherekydes med ynglingens utbildning. Pherekydes var redan då p. g. a. sin skrift "De sju hallarna" berömd för sin kosmologiska världsbild.

Samos, Pytagoras hemö, behärskades på den tiden av tyrannen Polykrates, som levde ett

lyxliv i sitt marmoralpats högt över den förslavade massans misär. Här skulle lesbiska hetärer roa tyrannen och diktaren Anakreon läsa sina oden, för att förströ den bortsämda, som emellertid en dag skulle finna en tragisk död: han blev nämligen torterad och sedan korsfäst på Mykales berg, på fastlandet mittemot. Då Pytagoras far var en förmögen juvelhandlare hade ynglingen råd att lämna den förslavade ön. Det var Pherekydes, hans sista lärare, som p. g. a. sina egna överväldigande upplevelser i det gamla Egypten lät faraonernas gamla rike ständigt skynta som en dröm för den unge mannen, som, efter en ytterligare skolning under den vise Thales i Miletos, nu drog åstad på en resa som skulle vara hela trettiosju år. Ett rekommendationsbrev av Polykrates, som trots sitt utsvävande liv betraktade sig som en vetenskapens och konstens beskyddare, öppnade portarna till farao Amasis palats och möjliggjorde sedan även ynglingens tillträde till den hermetiskt avstängda tempelvärlden i Memfis och Theben, som då var ett av Egyptens ledande kulturcentra. Här invigdes P. nu i de egyptiska mysterierna, Osiriskulten och en Hermes Trismegistos' visdom. Och här skulle han även göra bekantskap med den heliga matematiken och kosmiska läror som sedan skulle bilda grundstenen för Pytagoras lära.

De egyptiska templet var avstängda för alla utomstående. Läroarna var bara bestämda för de invigda. Herodotos har tillfullo beskrivit det för oss i sina utförliga rapporter från Nildlandet. Lärjungarna i tempelskolorna fick underkasta sig mycket hårda prov, där karaktären smiddes och adepten fick en djup inblick i det gamla kulturlandets mystik och magi. Efter genomgång av de krävande exercitierna i Theben tilldelades han epoptens värdighet, d. v. s. auktoriteten av en invigd. Nu ägde han rättighet att själv förbereda noviser för invigningen i Osiris-kulten och mysterierna.

Innan Pytagoras lämnade Theben fick han ännu uppleva hur perserna trängde in i landet, skövade de mäktiga templet, brände de heliga böckerna och förslavade människorna. Här fick han således för andra gången i sitt liv uppleva en tyrans våldsamma framfart och se hur ett land våldtogs. Kambyses lät emellertid främlingen från Hellas leva och förde honom som en del av sitt krigsbyte till sitt hov i Babylon. Så tillbringade P. efter 22 egyptiska år ytterligare 12 år i denna stad, där han nu fick möjlighet att studera astronomi och astrologi hos ett folk som redan sedan äldsta tider var berömt för framstående kunskaper i dessa ämnen. Hårtill kom ytterligare ingående studier i matematik. Några historieforskare hävdar t. o. m. att Pytagoras i Babylon fått möjlighet att sammanträffa med persernas store religionsskapare Zarathustra. Om det är överensstämmande med sanningen är svårt att veta. Däremot torde inga tvivel råda om att P. i Babylon fått möjlighet att under den persiske storkonungens personliga beskydd och i kontakten med framstående persiska vetenskapsmän och präster komma i förbindelse med Zarathustras lära. Spår av persernas och kaldeernas visdom i pytagorismen visar oss att P. mycket djupt trängt in i denna gamla visdom.

Dessutom torde de astrologiska insikterna han här vann ha haft en stor betydelse vid skapandet av hans egen kosmogoni. Man får ju inte glömma att astrologin på den tiden var vetenskapernas vetenskap och präglade inte bara tidens anda utan även mytologin och de stora religionernas tillkomst.

Läran

Hemkommen efter dessa långa resor, möder och lärdomar fick P. ännu träffa sina gamla föräldrar vid liv på hemön Samos. Men hans uppehåll skulle ej vara länge där. Vid sin avresa skänkte fadern honom, som Porphyrios meddelar, två slavar, av vilka en hette Zalmoxis. Det är Herodotos som givit oss en utförlig rapport om denna man, som snart befriades ur slavens stånd av sin mästare och kom att spela en stor roll i pytagorismens utveckling i Grekland. Hur även människor som stod Pytagoras nära fick del av glorian som låg över hans personlighet kan vi se av Herodotos' berättelse i fjärde boken av sina Historier. Där säger han bl. a. talande om trakerna: "De tror inte på sin död, då de menar att den döde gick till guden Zalmoxis... Nu har jag emellertid av hellenerna vid Hellesponten och vid Pontos hört, att denna Zalmoxis skall ha varit en människa, vilken som slav sålts bort till Samos. Han var Pytagoras' Mnesarchos' sons slav. Sedan skall han ha frigivits. Förvärvade stora rikedomar och återvände hem med dessa. Då trakerna fortfarande levde i stor fattigdom och ett mycket rätt liv hade Zalmoxis, som lärt känna livet i Ionien och fått uppleva finare livets njutningar än de som var kända i Trakien — han hade ju levat bland hellenerna och t. o. m. hos en av de visaste av deras män, Pytagoras — byggt en sal där landets förnämligaste borgare bjöds till mat och dryck och där han förklarade för dem, att varken han eller hans bordsgäster eller deras efterkommande någonsin skulle dö då de allesammans skulle komma till en ort där de i evighet skulle leva i glädje tillsammans. Medan han gav sådana gästbud och höll sina tal lät han bygga sig ett underjordiskt gemak. När det var färdigt gjorde han sig osynlig för trakerna — han steg nämligen in i detta underjordiska gemak och levde där i tre års tid. Trakerna sörjde efter honom med längtan, som efter en död. I det fjärde året kom han åter till dem och nu trodde de på Zalmoxis' lära." Forskningen anser denna berättelse av Herodotos vara ett bevis för det faktum att Pytagoras efter sin hemkomst till Grekland till att börja med hade spritt sina läror i Ionien. Herodotos har helt enkelt med denna berättelse på ett indirekt sätt försökt beskriva den pytagoreiska odödlighetsläran, trots att det här skedde i form av en viss ironisk symbolism genom Zalmoxis, en av Pytagoras vänner.

Herodotos, som gärna tyckte om att uttrycka sig med en viss ironi om människor som levat före honom, och som ofta hade svårt att erkänna en stor mans förtjänster, skrev, på tal om Pytagoras: "Pytagoras, Mnesarchos' son, idkade forskning mera än alla andra människor."

En av Pytagoras första resor i hemlandet

förde honom till Kreta där han lärde känna den idaiska Zevskulten. Därpå följde ett för den religiösa utvecklingen i Grekland betydelsefullt besök hos oraklet i Delfi. När härskaren för denna del av Grekland frågade P. vad det var för en konst som han idkade, svarade han att han kallade sig för en filosofus, d. v. s. en visdomens vän. Här kan inflikas att själva ordet filosofi enligt en del etymologer skall härstamma från Pytagoras, som bildade det av "sophoi" (den vise) och "philos" (visdomen). Medan det före Pytagoras fanns sedelärare och fysiker blev P. den förste i Grekland som skapade en syntes av såväl religionen, moralen och vetenskapen.

Vad bestod nu Pytagoras lära av, såsom vi fått kännedom om den? Härtill måste till att börja med sägas att ingenting skriftligt längre föreligger av den store visdomsläraren. Allt man vet har berättats av hans lärjungar, av vilka många skulle bli berömda skaldar, filosofer och matematiker. Att på det viset mycket har förvanskats med tiden kan man lätt förstå. Att emellertid även en hel del ursprungliga tankar av den store mannen överlevt tiderna torde å andra sidan också ha bevisats, i synnerhet de ställen där man kan bevisa lärorens egyptiska och kaldeiska ursprung.

Pytagoras bedömdes av sin samtid i första hand som religiös profet — som grundare av en religiöst-etisk gemenskap vilken talade om själens odödlighet och livets renhet. (Han var Europas förste vegetarian.). Här bildade den s. k. själavandringen en mycket viktig del i läran. Denna själavandring gick, kort sagt, ut på själens inkarnation i en annan varelse efter människans fysiska död. Var och en som något befattat sig med indiskt tänkande kan omedelbart skönja parallellen till Indiens stora religioner. Medan växtens själ är bunden till jorden lever djurens och människans själ enl. många av dessa religioner vidare i en annan sfär eller ett annat levande väsen. Det är dock endast människans själ som härstammar från himmelen och som efter människans död återvänder dit. För att kunna förstå vad P. menade med sin själavandringslära blir vi tvungna kasta en kort blick på den s. k. orfismen.

Som bekant firades Orfeus, sångaren, på bergshöjder genom kulter där även kvinnor, menaderna, fick delta. Med namnet Orfeus förband man med tiden även en för Hellas helt ny religionsform, dogmatik och etik. Enligt orfismen är människans kropp förgänglig, medan själen, som härstammar från Gud, är evig och odödlig. Själarna är gudomliga demoner, som genom en skuld de ådragit sig hade förvisats ur de saligas krets till en jordisk kroppsvärld, där de skulle leva vidare i djur- och människosjälär till de en gång i tiden skulle befrias efter att ha upplevat en rening. Då skulle de få återvända till sitt tidigare gudomliga liv. Det är med andra ord en utpågad själavandringslära vi här möter i de orfiska mysterierna, där kroppen föreställer ett fångelse medan själen är en gudomlig makt. Orfismen bryter, som redan antytts, helt med den tidigare grekiska livsåskådningen, enligt vilken det jordiska livet den mänskliga kroppen och dess njutningar var det väsentliga. Enligt orfismen längtade människans själ efter en högre, gudomlig sfär medan det rent fysiska jordiska livet inte var någonting annat än ett slags helvete. Euripides har mycket tydligt kännetecknat hela denna omvärdering av liv och död i versen: — vem vet då, om inte livet är ett döende och det vi kallar för ett döende där nedan kanske heter liv? — Här möter vi en

lära som uppvisar paralleller till den först många hundra år senare födda kristendomen, en grekisk teologi där livet här på jorden är någonting sekundärt, medan livet efter detta, i själens odödliga rike, är det väsentliga.

Professor Karl Kérenyi, vår tids store helle-nist, har i sitt verk "Pythagoras und Orpheus" på ett djuplodande sätt behandlat parallellerna mellan pythagorismen och orfismen och visat oss den starka påverkan Pytagoras upplevt genom den orfiska själaläran. Här möter vi för första gången i Europa en lära där den mänskliga själen bildar en medelpunkt och där den hittills i Grekland härskande panteismen avlöses av en högtstående etisk-religiös världsbild som vi endast kan finna paralleller till i redan då högtstående indiska och kinesiska trosformer och etiska system.

Utrymmet tillåter inte att mera ingående behandla orfismens och pythagorismens fascinerande tankegångar, å andra sidan torde det emellertid vara oundvikligt för var och en som är intresserad av grekiskt tänkande, grekisk tro och grekisk konst att åtminstone äga en överblick över dessa fenomen, för att kunna förstå denna stora tid i den europeiska tankens, etikens och även i själva kristendomens gryning.

Vilka överjordiska krafter en man som Empedokles, som räknas som pytagoré, tillmäter den store mästaren, framgår av följande ord om honom: "Det fanns en man av ett helt överväldigande vetande, som sannerligen förvärd sig en största andlig rikedom och som var i stånd att skapa allehanda kloka verk. Sträckte han på sig med alla sina inneboende andliga krafter så kunde han med lätthet överblicka en tidsrymd av tio, ja, även tjugo människoliv." Med uttrycket "sträckte han på sig med alla inneboende andliga krafter" antyder Empedokles, såsom Kérenyi tolkar det, en uppenbarelse av det Apollinska, alltså Apollonreligionen, vilken ju även bildade grunden för det orfiska. Och här kan vi även slå en bro till Homeros av solguden präglade religion.

Men Pytagoras var helt och hållet aristokrat — i sitt beteende, i sina vanor, sin lära och även i sin tro. Några forskare ha t. o. m. dragit en parallell mellan Goethes och Pytagoras tro och dessa bådas uppfattning om själen, själens odödlighet och själavandringen, inkarnationen. Det ligger en skillnad i att säga att varje människa har en själ, som besjälår kroppen — då ordet själ och kropp i grekiskan båda två egentligen betyder liv — och att tala om ett gudomligt väsen som träder in i den mänskliga kroppen, för att sporra och leda människan till gudomliga handlingar och verk. Både Pytagoras och Goethe representerade den sistnämnda åsikten. Det är alltså den av gudarna besjälade och inspirerade som egentligen förblir odödlig, medan gemene man endast besjålås under den tid han vandrar här på jorden för att därpå åter höra det jordiska till varvid hans själ då vandrar vidare till en annan människa eller t. o. m. till något djur. En sådan själavandring kallade grekerna för en metempsykos, som avser en nyfödelse i en ny, en annan själ.

Pytagoras försökte lära en själens harmoni. Människan, som andades in den orfiska själen ur alltet med vindarna, skulle å sin sida med musikens hjälp alltid verka harmoniserande på sin omgivning. Man är hägad säga att den enda skillnaden mellan den pytagoreiska och den orfiska själen kan ligga däri, att den orfiska själen var dionysiskt (livsbe-

rusningen), d. v. s. ktoniskt (jordkrafterna) påverkad, medan det pytagoreiska psyket i huvudsak var influerat genom det apollinska.

Skolan

Såsom de babylonska prästerna hade bildat sina egna astrologiska skolor, dit endast den utvalde fick tillträde, såsom det thebanska prästerskapet å sin sida bildade en exklusiv akademi och senare i tiden Plato och Aristoteles grundade sina skolor skapade Pytagoras i staden Kroton i Syditalien, området som då hörde till Storgrekland, en akademi dit endast speciellt av mästaren personligen utvalda elever fick tillträde. I samband med denna pytagoreiska akademi skapades här två uttryck som sedan dess blivit bestående i alla språk — termerna esoterisk och exoterisk, varvid den första innebar den inre och den andra den yttre kretsen av lärjungar i Pytagoras akademi, alltså de som fick lov att stå i omedelbar kontakt med mästaren och de som inte fick tillträde till hans boning.

Noviserna tränades i denna akademi på samma sätt som mästaren på sin tid själv hade undervisats i Egypten och i Babylon. Det var skolans princip att eleven inte fick lov att ställa några frågor vid undervisningen, utan skulle lyssna till det som mästaren sade, sedan tänka på det i stillhet, låta lärarens ord sjunka in i sin egen själ och så småningom formas till en färdig världsbild där ordet blev någonting heligt. Vägen dit bildades i hög grad av matematiken, som enligt P. var nyckeln till det heliga. Här kan man tala om en talens mystik. En av Pytagoras skrifter, som vi genom nypytageörerna har kännedom om bär faktiskt titeln Det heliga ordet — en ockult lära där talen spelade en grundläggande roll.

Enligt den pytagoreiska läran var talet ett det heligaste av alla tal, då ett representerade enheten, enheten med det gudomliga, den högste. I enheten, i talet ett, var alla andra tal dolda och inneslutna. Ett annat heligt tal var sju, då detta tal återgav de sju strängarna på grekernas heliga instrument, lyran, samt de sju tonarterna på den. Dessutom motsvarade sju ljusets sju färger, de sju planeterna och de sju utvecklingsstadierna i människans liv. Således återgav alla tal inte bara en kall och nykter siffra, utan inneslöt egenskaper och kosmiska lagar som livet här på jorden styrdes efter. Talet tre, med vars hjälp man skapade triaden, ansågs vara tingens grundlag och en nyckel till livet; så exempelvis i triaden kroppen, själen och anden. I kristendomen representerade denna triad senare Fadern, sonen och anden såsom man i Indien hade triaden Brama, Visjnu och Siva. Så var även fyra och tio heliga tal, då man i fyran förutom kroppen, själen och anden ännu räknade till den mänskliga viljan, som ju var utslagsgivande för hennes liv och enligt Pytagoras bestämde hennes öde, och tiotalet å sin sida, som kallades för den heliga dekadern, bildades genom en addition av de fyra första siffrorna, 1, 2, 3 och 4.

Det skulle leda för långt inom denna ram att försöka skissera hela Pytagoras omfattande kosmogoni och teogoni, därför får vi här nöja oss med denna korta sidoblick på hans musikaliska, geometriska och matematiska system, där, som redan påpekats, talen emellertid alltid representerar något mera än bara kalla siffror, utan tolkar urbilder, kosmiska lagar, musikens tonvärld, sfäriska harmonier och den stora pytagoreiska etiken. En av Pytagoras' mest genialiska skapelser är den s. k. lambdoman som visar oss hur P. utvecklade hela

SEKLET

Redaktör och ansvarig utgivare: HARRY BLOM

Redaktion och Expedition:

Luntmakargatan 90 — 113 51 STOCKHOLM

Tel. 08/32 26 60 — 31 04 63

Utkommer med 6 nr 1970

Pren.avgift 12:—

Postgiro: 23 04 40

Bankgiro: 56 — 5472

Strängnäs Tryckeri AB, Strängnäs 1970

Herr
O.O. Holmquist
Svartingstorp, Lückeby



sitt matematiska system ur musiken och hur musiken sin sida är grundad på matematiska lagar.

För den som är intresserad att djupare tränga fram till det pytagoreiska talsystemets hemligheter kan vi rekommendera matematikern Ernst Bindels ingående studie "Pythagoras, Leben und Lehre in Wirklichkeit und Legende", Stuttgart 1962, Chaignets bok "Pythagore et la philosophie pythagoricienne" och den holländske matematikern B. L. van der Waerdens djupsinniga studier på detta område. På svenska föreligger tyvärr endast mycket litet om pythagorismen — det är den franske esoterikern Edouard Schurés "Les Grands Initiés", ur vilket ett utdrag översatts till svenska under titel "Pythagoras, Liv och lära", och den år 1968 utkomna svenska översättningen av Jean Malingers bok "Pythagoras och mysterierna".

Sammanbrottet

Det var grannstaden Sybaris som gick till angrepp mot det pytagoreiska Kroton. Demokraterna tålde ej den store mannens aristokratiska läror och brände ned allt som mästaren och människogestaltaren, etikern och religionsgrundaren Pythagoras byggt upp i skönhet och harmoni. Hans tempel förstördes till den grad att man länge haft svårigheter att hitta platsen där det stått. I dag står, elva kilometer från det tidigare samman under en jordbävning samma år. Detta Heratempel var en av den klassiska grekiska tidens stora sevärdheter. Det var här som antikens mest genialiske målare Zeuxis hade målat sin berömda bild av Helena. Hannibal var efter sybariterna den nästa stora plundraren av helgedomen. I dag kan vi i museerna i Kroton, Tarent och Reggio Calabria se några rester av hela denna forna skönhet — några mynt, statyer och pellarrester. Det är allt som blivit kvar. Enligt Cicero dog P. icke i Kroton, utan i Metapont där han hade besökt Pythagoras hus och grav.

Men Pythagoras' läror och hans visdom lever och kommer att leva vidare så länge det finns människor på denna jord. Han var en av de stora vägvisarna för hela mänskligheten. Hans matematiska, geometriska, musikaliska och etiska lagar bildar en grundstomme för hela vår kultur. Spåren efter en sådan man sköljs inte bort av tiderna. De förblir skrivna i människornas själar och andar för alltid. Han var

en av dem som kämpade mot det onda, för en omformning av människan till ett högre väsen och för människans frihet att själv bestämma över sitt liv, sin väg. Kristendomen omfattar många grundläggande pytagoreiska idéer såsom Platons metafysik till en stor del grundades på Pythagoras' etiska lagar. Det är vår tid, detta tjugonde sekel, 2500 år efter den store grekens hädangång, som skulle komma att uppliva den pytagoreiska harmoniläran och läkekonsten genom musikens harmonier. Josef Martin Hauers läror och svensken Pontviks musikerterapeutiska system hjälper i dag, bygande på den pytagoreiska harmoniläran, tusentals neurotiska och av det tjugonde seklets jäkt och rastlöshet rotlösa människor finna vägen till ny hälsa och djupare insikter i livets skönhet och mysterium.

Såsom i tidigare artiklar skall vi även här som avslutning låta personligheten vi här behandlat själv säga några ord till oss, som vi tagit ur Pythagoras' Gyllene ordspråk såsom de bevarats för eftervärlden genom hans maka Theano, dottern Damo, sonen Telauges och proselyten Philolaos:

Det största i ditt liv skall vara att akta dig själv.

Bli aldrig arg på din vän för ett litet fel han begått.

Ge gärna rum för saktmodiga tal och positiva gärningar. Kunnandet och plikten är nära besläktade.

Se till att du lär dig behärska din mage, din sömn och den enerverande vällusten och vreden.

Det som bringar skam över dig skall du ej heller göra åt någon annan.

Öva rättfärdighet i dina ord och gärningar.

Lindra smärtor så vitt du förmår det.

Glöm icke: det är ej mycket gott som ödet ger den gode.

Gör ingenting som du ej har kunskap om.

Håll alltid måtta i allting, så att du ej förorsakar smärta.

Ge dig alltid hän åt ett rent levnadssätt.

Bevara dig för att göra sådant som framkallar avund.

Gör det som icke skadar dig och betänk allt det du gör.

Låt aldrig sömnen sluta dina trötta ögon innan du tre gånger provat vad du måste göra och fråga dig: vari har jag felat, vad har jag gjort?

Gå till ditt verk när du bett gudarna om välsignelse. Håller du fast vid det skall du snart lära känna gudarnas och de dödliga människornas märkvärdiga väsen — hur allting förgår och allting består.

Då och då kommer du att möta människor med lidanden de själv åsamkat sig. Stackare! De ser inte det goda som ligger så nära, de hör det icke då det bara är få som kan hjälpa sig själva i sin olycka.

Var lugn, då de dödliga är av gudomligt ursprung. Den heliga naturen uppenbarar sig och visar dem allting.

Låt ett högre förnuft alltid tala till dig. Skiljer du dig sen från din kropp och svävar du sen i den luftiga etern skall du vara oförgänglig, en gud, ej längre en av de dödligas släkte.

Du får se att de lidanden, som människorna tära, äro blott frukterna av deras eget val och att de arma fjärran söka lyckan, vars källa de bära inom sitt eget bröst.

Akta dig själv...

Håll måtta i allting...

Var lugn...

Behärska din vrede...

Lindra smärtor...

Vilka stora och vägvisande ord av en som levde för 2500 år sedan!

Frithjof Hallman

A. Grönwall

IRISDIAGNOSTIK

Det är ganska länge sedan något arbete utkom om ögondiagnostik här i Sverige. Många som velat studera irisdiagnosen har därför varit så gott som helt hänvisade till utländsk litteratur. Detta har varit en svaghet för ögondiagnosen eftersom många som inte har språkkunskaper fått en begränsad och ensidig kunskap i ämnet. Förutom det rikhaltiga bildmaterial boken är försedd med ges här ett stort antal exempel, som på ett lättillgängligt och åskådligt sätt illustrerar vad förf. menar.

20:—

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm